

Mario Petrucci

*love sends
itself
flowers*

*iubirea
își trimite
flori*

Parallel Texts

Edited by
Lidia Vianu

București 2014

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

Press Release

Tuesday 18 February 2014

Mario Petrucci
love sends itself flowers iubirea își trimite flori

Parallel Texts

Edited by **Lidia Vianu.**

Translated into Romanian by **Ștefan Mălaimare.**

The first book of English poetry
Contemporary Literature Press publishes in
2014 has been translated into Romanian
by a young student who is in his early

Primul volum de poezie pe care îl
publică *Contemporary Literature Press* în
anul 2014 este debutul editorial al unui
student care abia a împlinit 20 de ani.

twenties. Meeting a poet in his fifties, and a physicist on top of that, was a challenge to this young translator. The Romanian version of Mario Petrucci's *love sends itself flowers* is Ștefan Mălaimare's debut.

It is a major concern of our publishing house to find and encourage new talent. It is equally our concern to promote the study of *langue et civilisation*, which is why we very often publish parallel texts.

Last but not least, the English poems we have chosen this time are strikingly European in themes: an Italian family, the atomic catastrophe of Chernobyl... The physicist Mario Petrucci writes a metaphysical poetry which he likes to perform as well.

love sends itself flowers will, we hope, be as much of a challenge to its readers as it was for its young translator, who

Întâlnirea lui Ștefan Mălaimare cu poemele fizicianului Mario Petrucci a fost fără îndoială o piatră de încercare pentru un traducător debutant.

Editura noastră și-a propus de la bun început să încurajeze talentele tinere. Ea și-a propus de asemenea să sprijine studiul limbii engleze ca *langue et civilisation*, motiv pentru care publică foarte des texte paralele, cum este și cazul cărții de față.

Nu în ultimul rând, *iubirea își trimite flori* este un volum cât se poate de european, de la poemele despre un tată și un bunic italian la versurile cutremurătoare despre Cernobîl. Fizicianul Mario Petrucci scrie o poezie metafizică, pe care o interpretează el însuși în lecturi publice—lecturile de poezie fiind o cale majoră de

produced a remarkable Romanian supraviețuire a poeziei contemporane.
version.

Bucharest, 11 February 2014

Lidia Vianu

If you want to have all the information you need about *Finnegans Wake*, including the full text of *Finnegans Wake*, line-numbered, go to **A Manual for the Advanced Study of James Joyce's *Finnegans Wake* in One Hundred volumes** by C. George Sandulescu and Lidia Vianu, at the following internet address: <http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Mario Petrucci

*love sends
itself
flowers*

*înbirea
își trimite
flori*

Parallel Texts

Edited by
Lidia Vianu

București 2014

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

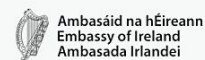

Director:
LIDIA VIANU

Executive Advisor:
GEORGE SANDULESCU

Contemporary Literature Press

Editura pentru Studiul Limbii Engleze prin Literatură

The only online Literature Publishing House of the University of Bucharest

ISBN 978-606-8592-14-5

© The University of Bucharest

© Mario Petrucci

© Ștefan Mălaimare

© Alexandra Ilina, for the illustrations.

Acknowledgments

Mario Petrucci, *Shrapnel and Sheets*, Headland Publications (1996) ISBN: 0-903074-92-3

Mario Petrucci, *Heavy Water: a poem for Chernobyl*, Enitharmon Press (2004) ISBN: 1-900564-34-3

Mario Petrucci, *Flowers of Sulphur*, Enitharmon Press (July 2007) ISBN: 978-1-904634-37-9

Mario Petrucci, *i tulips*, Enitharmon Press (2010) ISBN: 978-1-904634-93-5

Translated into Romanian by

Ștefan Mălaimare

Cover and Overall Layout: **Lidia Vianu**

Subediting: Ștefan Mălaimare.

IT Expertise: Simona Sămulescu.

Publicity: Violeta Baroană.

Illustrations: Alexandra Ilina.

If you want to have all the information you need about *Finnegans Wake*, including the full text of *Finnegans Wake*, line-numbered, go to **A Manual for the Advanced Study of James Joyce's *Finnegans Wake* in One Hundred volumes** by C. George Sandulescu and Lidia Vianu, at the following internet address: <http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Mario Petrucci

love sends itself flowers
iubirea își trimite flori

Edited by
Lidia Vianu

Parallel Texts

Translated into
Romanian by

**Ștefan
Mălaimare**

București 2014

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

1

Table of Contents

Mario Petrucci

love sends itself flowers iubirea își trimite flori

Flowers of Sulphur

Night Flaw
Bunshop
Sinistra
Reckoning
Nape
India
Wanted to say something about grandfather
Light Stitching
Orders of Magnitude

Flori de Sulf

Rafală Nocturnă p. 5
Chec-shop p. 6
Sinistra p. 9
Judecată p. 11
Ceafă p. 13
India p. 16
Voiam să spun ceva despre bunicul p. 18
Cusut în Lumină p. 21
Ordine de Mărime p. 24

Heavy Water: a poem for Chernobyl

Chain of Decay

Apă Grea: un poem pentru Cernobîl

Lanț al Dezintegrării p. 27

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

2

Ukritye
Grey Men
Last Wish
'Can you eat apples from Chernobyl?'
Breathing
The Room
'Every day I found a new man'
A Name

Ukritye p. 30
Bărbați Gri p. 32
Ultima Dorință p. 35
„Poți mânca mere de la Cernobil?” p. 37
Suflare p. 38
Camera p. 41
„În fiecare zi găseam un om nou” p. 44
Un Nume p. 47

i tulips

i tulips

let us
i rather love
this light shows
everyone begins as fish &
how does
wood where
in hay waist-deep was
one pink heart
love sends itself flowers

hai să p. 50
iubesc mai bine p. 52
lumina asta p. 54
toți începem ca pești & p. 56
cum curge p. 58
pădure unde p. 61
în fân până la brâu era p. 63
o inimă roz p. 66
iubirea își trimite flori p. 70

Shrapnel and Sheets

Șrapnel și Șuvițe

If You Were To Come Back

Dacă te-ai întoarce p. 74

p. 75

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

3

Two Interviews with Mario Petrucci. Două interviuri cu Mario Petrucci	p. 76
Matthew Griffiths, 2009.	p. 77
Ștefan Mălaimare, 2012.	p. 90
Ștefan Mălaimare: Afterword. Postfață.	p. 106
Mario Petrucci: List of Books & Pamphlets.	p. 113
About the translator	p. 116

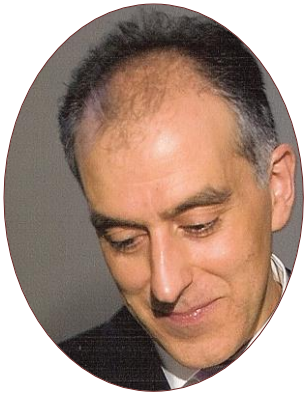
Editor's note. Some of Petrucci's poems, particularly in *i tulips*, have unusually-sized stanza breaks before the final line. Unfortunately, this (often subtle) effect is not easily reproduced in pdf format. The relevant poems are: 'Wanted to say something about grandfather', 'i rather love', 'how does' and 'in hay waist-deep was'. The reader is referred to the author's original publications for the precise layout.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

4

Flowers of Sulphur

Flori de Sulf

NIGHT FLAW

Hard-down on your street it squats — each
smash of light, the thunderous grab right
on its heels with hardly time to count to
One — tonight autumn breaks her back
across your eaves, shudders panes as with
fingers laced to one strange hand we part
nets on a world — freed of intentions,
its canopy grazing your backboned semis,
that burn of photocopiers splicing air as air
grows thick and resinous, chill as cream
on skin, spilling in at your open sash from
sky's orange-pink cornea whose capillaries
run quick pulses of electric blood
— seized, possessed
of so much witness.

RAFALĂ NOCTURNĂ

Aprig se pogoară pe strada ta — fiecă
spargere de lumină, înșfăcarea
fulgerătoare pe urma-i cât numeri la
Unu — în seara asta toamna își îndoaie spatele
pe streșinile tale, cutremură geamuri în vreme ce
cu degete cusute unei stranii mâini întindem
rețele peste o lume — eliberată de scopuri,
bolta-i zgâriind coloana caselor tale,
încinse de fotocopiere ce unesc aer și aerul
se face dens și rășinos, rece precum crema
pe piele, vărsându-se spre geamul tău deschis
din corneea portocalie-roz a cerului ale cărei capilare
duc bătaii rapide de sânge electric
— stăpânind, posedând
atât de multă dovadă.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

6

BUNSHOP

Startle-eyed, me and she, in the bunshop
where fourth-formers tried on cool

like over-sized blazers, lipsticked
with doughnut sugar and jam, and girls

gave little swivels in checked skirts,
dipping liquorice in lemon sherbet.

I peered into the deep pile of her mop,
saw white crumbs of scalp. Smelt sulphur.

First detention ever, for using perchlorate
to singe her initials in benchwood.

Mr Grant: pissy lab coat, jaundiced
coot, grimace in a dough of face, thread

CHEC-SHOP

Noi doi, privind uluiți, în chec-shopul
unde boboci de liceu epatau

în uniforme sport largi, rujate
cu zahăr de pe gogoși și gem, și fetele

faceau mici piruete în fuste-n carouri,
vârând lemn dulce în șerbet de lămâie.

M-am adâncit în maldăru-i de păr,
am văzut fărâme albe de scalp. Sulf topit.

Prima mea detenție, pentru percloratul
cu care i-am ars inițialele în bancă.

Domnu' Grant: ponositul halat de laborator, tâmpit
tendențios, cu o grimasă drept mutră și fir

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

7

of custard forever stranded between
dummy lips — *Use your loaf boy.*

Too late. Hovering behind the homework
each night: her marooned complexion, those

small white teeth. That sulphurous perfume.
End of term. Her hand in my pocket

my éclair in the other, I blew it.
Three stupid words. *I'm a Catholic.*

The shop — a delicatessen now. The school
long since converted. Yet, hanging round

the drains, something still of Mr Grant
and her — that whiff of coconut mat

in her blouse, his nicotined lard of finger
and thumb, the spatula pinched between

de cremă mai mereu împletit între
buze de marionetă — *Folosește-ți capul băiete.*

Prea târziu. Visând deasupra temelor
în fiecare noapte: tenul ei castaniu, dinții

ăia mici, albi. Parfumul sulfuros.
Sfârșit de semestru. Mâna ei în buzunarul meu

în celălalt eclairul, am dat-o în bară.
Două cuvinte protesti. *Sunt catolic.*

Magazinul — o alimentară acum. Școala
de mult transformată. Însă, zăbovind

în scurgere, ceva încă-i acolo din ea și
domnu' Grant — acel iz de rogojină din cocos

al bluzei ei, degetele lui slăninoase
și nicotina, spatula prinsă între

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

8

dipped in the tart yellow of that test tube:

Make a note boys. Sulphur. Flowers of.

afundată în galbenul acelei eprubete:

Luați aminte, băieți. Sulf. Flori de.

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

SINISTRA

Every kid in our street knew if you dug deep enough
you'd break, spitting dust, into everything elbow
over arse. Kangaroos with red boxing gloves.

Still, your self would be the wrong way up, downside-
upness breathing out from the hole you'd made
like a gas. But left and right? — all the same.

Me, a small bewilderment on the pavement, at attention
for my dad — *This Eass, this Wess. Why you no
understan?* Sir sneering: *Even apemen knew sky*

*from dirt. Buy a bracelet, sonny. I'd pick at one hand
to make a sign: its healing back always forgot.
I looked to my indifferent body — each shoulder*

a smooth white bulb. Nowhere to turn. Grandma waking
in the ward, screwing her wedding band onto the
wrong claw. The slap I got, crossing myself

SINISTRA

Orice puști din strada mea știa că de sapi destul
de adânc vei intra, scuișând praf, în tot până
peste cap. Canguri cu mănuși roșii de box.

Ai fi totuși de partea greșită, tavanul
părții de jos răsuflând din gaura făcută
ca un gaz. Dar stânga și dreapta? — sunt totuna.

Eu, un mic zăpăcit pe trotuar, stând drept
în fața tatei — *Ăsta-i eștul, ăsta-i veștul. Pentru
ce nu înțeleji?* Domnul rânjește: *Și hominizii deosebeau cerul*

*de pământ. Pune-ți brățară, fiule. Îmi ciupeam mâna
să fac un semn: nici urmă de vindecare.
M-am uitat la corpul meu neînsemnat — fiecare umăr*

o umflătură mică, albă. Unde să merg? Bunica trezindu-se
în salon, înșurubându-și verigheta pe gheara
greșită. Palma pe care am primit-o, că mi-am făcut cruce

the Protestant way. Father Giovanni perched in his pulpit
flapping me towards damnation with a black wing.
That uncle who'd squeeze his eyes shut to imagine

— what? His biased heart? Which way he'd pick up
a knife? Thought I'd left them behind — till once,
put on the spot, tired time opened on that

boy in me, flustered by Geography, hurrying his map
onto my globe of brain: this way for Ireland, that
for Bosnia. My eyes, wide. And life streamed in

as it is: the neighbour's lads falling into step, *lef'*
right lef'! The codger from No. 72, breathless
with tarmac, drilling a look clean through the world.

ca un protestant. Părintele Giovanni cocoțat în amvon
vânturându-mă către damnație cu aripa lui neagră.
Acel unchi care-și închidea ochii ca să vadă

— ce? Inima lui părtinitoare? De unde ar apuca
un cuțit? Am crezut că-i depășisem — până ce, odată,
pus la încercare, vremuri obositoare,

băiatul din mine, chinuit de Geografie, își repede harta
pe globul meu de creier: pe aici spre Irlanda, acolo
spre Bosnia. Ochii mei, larg deschiși. Și viața s-a revărsat

așa cum e: băieții vecinului urmându-i pașii: *ștâng*,
drept, ștâng! Moșneagul de la 72, sufocat
de asfalt, străpungând toată lumea cu o privire.

RECKONING

(Cassino)

Nonno, that night you
led me right up the garden
to your deckle edge of meadow,
the distant bulb dim as moonlight.
Look, you said. The field
was black. Beyond — black water.
You relaxed those marbled fists
to rake an invisible horizon.
On one side, us —

on the other

*Her. You think your life
is yours? An inflexible finger
jabbed at soil. No more cousins
than She allows. She gives:*

JUDECATĂ

(Cassino)

Bunicule, noaptea aceea
m-ai condus prin grădină
în hotarul tău retras de pajiște,
becul îndepărtat, slab ca lumina lunii.
Uite, ai spus. Câmpul
era negru. Dincolo — neagră apă.
Ai desfăcut acei pumni de marmură
pentru a împărți un orizont invizibil.
De o parte, noi —

de cealaltă

*Ea. Crezi că viața
îți aparține? Un deget rigid
împuns în sol. Atâția veri
câți permite Ea. Ea oferă și*

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

12

*She takes. When I am gone — you
slit your throat with a thumbnail
— who will bury their
hands in Her?*

*ia. Când mă voi duce — îți
spinteci gâtul cu unghia
— cine își va îngropa
mâinile în Ea?*

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

13

NAPE

I am a suggestion
between workings of brain, the solid ridge
of spine — a curvature
kin to breasts, hip, loins.

Almost touchable,
I tender flesh, still, in old acquaintances
who might have been
something more.

To a subtle fingertip
my nap is velvet — in some strangers
I am a lily's stem
geisha-cool.

CEAFĂ

Sunt o sugestie
între mecanisme cerebrale, culmea solidă
a spinării — o curbura
rudă sânilor, coapsei, spatelui.

Aproape tangibilă,
Îngrijesc, și acum, carnea cunoștințelor vechi
ce ar fi putut fi
ceva mai mult.

Pentru un vârf de deget fin
puful meu e de catifea — în unii străini
sunt tulpina unui crin
calm de gheșă.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

14

I glow under moons
beneath the wedge-dark, am back door to eyes —
those hogs of the bone-glint,
of the brink of sharing.

Eased aside, locks
reveal me: curtain raised on my milky
opening night — or slightly bowed,
offered to the axe.

Lucesc sub luni
sub întuneric concav, sunt ușă din spate ochilor —
acele vedete ale luminii craniului,
ale hotarului întâlnirii.

Împinse, șuvițe
mă dezvăluie: cortina ridicată peste teatrul
de alb — sau ușor înclinată,
oferită toporului.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

15

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

16

INDIA

The wound was sleek —
black as a pike-hole.
I should have died.

But she, all bangles
and impregnable eyes,
spent a week among my

cells. At her shrug
my fibres leapt to
weave, regroup.

Deep in night's
bolt-hole the crisis
came. Slack over white

enamel I drooled blood
and sputum in slow
sheets. *I'm not*

INDIA

Rana strălucea cu negrul
unei găuri de suliță.
Ar fi trebuit să mor.

Dar ea, numai brățări
și cu ochi de nepătruns,
petrecu o săptămână printre

celulele mele. Când ea ofta,
fibrelle mele săreau a se
împleti, a se regrupa.

Târziu în singurătatea
noptii, momentul crucial sosi.
Vlăguit, peste smalț alb

am salivat sânge
și spută în fâșii
grele. *Nu sunt*

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

17

*sure I'm not
dead, I lied. She
entered my injured sleep*

*crazed my porcelain skull
with fever. Now I can
loom on a cane.*

*Sometimes, half-
blind with noon, I'll
see her across the square*

*stooped at a corner in
diminishing sun —
incongruent*

*India — all
constellations
and dust, ministering*

to whoever must be there.

*sigur că nu sunt
mort, am mințit. Ea a
pătruns în somnul meu bolnav*

*crăpându-mi craniul de porțelan
cu febră. Acum pot
umbla cu baston.*

*Uneori, pe jumătate orbit
de miezul de noapte, o văd
în piață*

*aplecată într-un colț în
soarele apunând —
incongruentă*

*India — numai
constelații
și praf, slujind*

pe oricine-i acolo.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

18

Wanted to say something about grandfather

how one white afternoon under the vines
he stripped a cucumber with his penknife, and offered —
but my lecturer told us: *the edifice of consciousness*
needs a scaffold of knowledge

— though my grandfather said
nothing, just walked ahead beneath a bladderwrack of figs
whose rinsed greenish light made me gasp for brilliance
then to a cove of starfish leaves

where he speared some underwater
spiculed thing — a creature that had, it seemed, never
proper sun — and pared it, alive, to near-greenness
in hands cured to leather

by cigar smoke, the earth;
yet in me, still, that bloodless child — winks
at the one full-lit dapple finding my face, at his need
to shave a rind, strip by

Voiam să spun ceva despre bunicul

cum într-o după-amiază sub viță
a curățat un castravete cu brigeaul și l-a oferit —
dar lectorul ne-a spus: *edificiul conștiinței*
necesită un eșafodaj de cunoaștere

— totuși bunicul nu a zis
nimic, a mers doar înainte sub un val de smochine
în a căror lumină verzui deschis am oftat de splendoare
apoi spre un golf cu frunze stele de mare

unde a împuns ceva țepos
sub apă — o creatură ce nu văzuse pesemne niciodată
destul soare — și a trunchiat-o, vie, într-un verde absolut
în mâini tăbăcite

de fum de trabuc, de pământ;
însă în mine, încă, acel copil inocent — închide ochii la
singurul punct luminat ce-mi atinge fața, la nevoia lui
de a tăia o coajă, fâșie

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

19

translucent strip, holding its last
wet film up to light — that's it: grandfather making light
of the knowing in his eyes — how he saw in me days broad
as a noon-lit road where I see

only a narrow past: that he held out
this — his grandfather's seed — nerving that flesh, running
its length like a glyph through rock — each time I slice
watercolour stars or strike

a salad's strange mint of coins.

cu fâșie, translucide, ținând ultimul
strat de membrană ud în lumină — asta este: bunicul făcând lumină
din știința ochilor lui — cum a văzut în mine zile întinse
ca o stradă luminată la prânz unde eu văd

doar un trecut îngust: că a ținut asta
— sămânța bunicului său — dând putere acelei cărnii, sculptând-o
ca o literă în piatră — de fiecare dată când tai
stele de acuarelă sau desfac

pentru salată o serie proaspătă de monede.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

20

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

LIGHT STITCHING

Or you, father, pointing down to a Sicilian harbour —
its dark pincers compressing an eye-glass
of water

Or my skin, watered down by a lifetime out of your sun
yet thick and dark through our blood's long curing
in white light

Or your silhouette, insect-strange on the black breast
of a Northumbrian hill, our kinship of shape lost
in the white flood-down
of summer

Or that sequoia glade whose green we drank: a tall glass
where dark sank as heavier spirits do, and stirred leaves
made a white effervescence
of sunlight

CUSUT ÎN LUMINĂ

Sau tu, tată, arătând spre un port sicilian —
cleștii-i întunecați strângând un
monoclu de apă

Sau pielea mea, pală după o viață departe de lumina ta dar aspră
și închisă, de îndelunga tămăduire a sângelui nostru
în lumină albă

Sau silueta ta, furnică pe pieptul negru al unui deal din
Northumbria, înrudirea figurilor noastre pierdută
în revărsarea albă
a verii

Sau acel luminiș de sequoia pe-al cărui verde l-am băut: un pahar înalt
unde negrul se scufunda ca băuturile mai grele și frunze amestecate
formau o efervescență albă
de lumină solară

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

22

Or you, black and white, slumped in that wicker chair
mourning your father, steeped in a kitchen's shadowless
fluorescence, toe-caps scuffed grey
by the glare

Or rain, elsewhere, as white horizons laddered with dark —
rain as fault-lines slanting the light — till, here, resolve
the first cold drops, steaming on your curved
back of earth

Sau tu, negru și alb, prăbușit în acel scaun de nuiele
jelindu-ți tatăl, cufundat în fluorescența fără umbră
a unei bucătării, vârfurile pantofilor decolorate
de lumina orbitoare

Sau ploaie, altundeva, în timp ce orizonturi albe străpunse de negru —
ploaie ca falii curbând lumina — până ce, aici, risipirea
primele picături reci, aburind spatele tău arcuit
de pământ

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

23

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

ORDERS OF MAGNITUDE

One hundred thousand trillion joules
to turn an ice cap into mush

One hundred thousand billion joules
to erase a major Eastern city

A hundred thousand million joules
to run a car to death

One hundred million of the same
for Fire Brigades to reach the kitten

Ten million just to keep
December from cold feet

A hundred thousand joules for a mug
of tea — A hundred joules

ORDINE DE MĂRIME

O sută de mii de trilioane de jouli
să prefacă o calotă glaciară în terci

O sută de mii de bilioane de jouli
să șteargă un important oraș din est

O sută de mii de milioane de jouli
să conducă o mașină la moarte

O sută de milioane din ei
să ajungă Pompieri la pisoi

Zece milioane doar ca să
țină de cald în decembrie

O sută de mii de jouli pentru o cană
de ceai — O sută de jouli

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

25

for a second's worth of War and Peace
Ten to raise a hand — to lift

an average apple to the lips
A single joule to shout the command

Half a joule to pull the trigger
Just one tenth to push the button

Almost zero to have the thought.

pentru o secundă de Război și Pace
Zece să ridici o mână — să duci

un măr obișnuit la buze
Un singur joule să strigi ordinul

Jumătate de joule să apeși trăgaciul
Doar o zecime să apeși butonul

Aproape zero să-ți dea în gând.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

26

Heavy Water:
a poem for Chernobyl

Apă Grea:
un poem pentru Cernobîl

CHAIN OF DECAY

Lead 207 Stable
via beta and gamma radiation

Thallium 207 — 4.77 minutes
alpha radiation and x-rays

Bismuth 211 — 2.1 minutes
beta and gamma radiation

Lead 211 — 36.1 minutes
alpha radiation

Polonium 215 — 1.78 milliseconds
alpha and gamma radiation

Radon 219 — 3.96 seconds
alpha and gamma radiation

LANȚ AL DEZINTEGRĂRII

Plumb 207 Stabil
prin radiații beta și gama

Taliu 207 — 4.77 minute
radiație alfa și radiație x

Bismut 211 — 2.1 minute
radiații beta și gama

Plumb 211 — 36.1 minute
radiație alfa

Poloniu 215 — 1.78 milisecunde
radiații alfa și gama

Radon 219 — 3.96 secunde
radiații alfa și gama

Radium 223 — 11.43 days
alpha and gamma radiation

Thorium 227 — 18.7 days
beta and gamma radiation

Actinium 227 — 21.77 years
alpha and gamma radiation

Protactinium 231 — 32,760 years
beta and gamma radiation

Thorium 231 — 25.52 hours
alpha and gamma radiation

Uranium 235
703.8 million years

Radiu 223 — 11.43 zile
radiații alfa și gama

Toriu 227 — 18.7 zile
radiații beta și gama

Actiniu 227 — 21.77 ani
radiații alfa și gama

Protactiniu 231 — 32,760 ani
radiații beta și gama

Toriu 231 — 25.52 ore
radiații alfa și gama

Uraniu 235
703.8 milioane de ani

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

29

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

UKRITYE*

UKRITYE*

Even the robots refuse. Down tools. Jerk up
their blocked heads, shiver in invisible hail. Helicopters

spin feet from disaster, caught in that upwards cone
of technicide — then ditch elsewhere, spill black running guts.

Not the Firemen. In rubber gloves and leather boots
they walk upright, silent as brides. Uppers begin

to melt. Soles grow too hot for blood. Still they shovel
the graphite that is erasing marrow, spine, balls —

that kick-starts their DNA to black and purple liquid life.
Then the Soldiers. Nervous as children. They re-make it —

erect slabs with the wide stare of the innocent, crosshatch
the wreck roughly with steel, fill it in with that grey

Chiar și roboții refuză. Jos uneltele. Își smucesc
capetele ȳepene și tremură în grindina invizibilă. Elicoptere

se rotesc lângă dezastru, prinse în conul ascendent
de tehnicid — apoi aruncă altundeva, varsă măruntaie negre.

Nu și Pompierii. În mănuși de cauciuc și ghete de piele
merg drepti și tăcuți ca mireasa. Carâmbii se topesc

primii. Sângele fierbe în tălpi. Ei, însă, iau cu lopata
grafitul ce șterge măduvă, spinare, testicule —

ce agită-n ADN viața lichidă, neagră, mov.
Apoi Soldații. Neliniștiți precum copiii. Îl refac —

înalță lespezi, cu privirea mirată a celor inocenți, hașurează
ruina cu fier, o umplu cu creionul

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

31

crayon of State Concrete. In soiled beds, in the dreams
of their mothers, they liquefy. Yet Spring still chooses

this forest, where no deer graze and roots strike upwards.
Fissures open in the cement — rain finds them. They grow:

puff spores of poison. Concrete and lead can only take
so much. What remains must be done by flesh.

gri al Betonului Statului. În paturi nădușite, în visele
mamelor, ei lichefiază. Și Primăvara alege totuși

această pădure, unde nu pasc cerbi și rădăcini ținesc spre cer.
Fisuri se deschid în ciment — ploaia le găsește. Și cresc:

spori de ciuperci cu otravă. Betonul și plumbul atât pot
îndura. Ce rămâne trebuie săvârșit de carne.

**‘Ukritye’ means ‘the Shelter’;
‘technicide’ is an invented word (meaning the murdering of technology).*

**‘Ukritye’ („Adăpostul”) este învelișul de protecție construit în jurul reactorului al
patrulea, distrus, din complexul Cernobîl aflat în Pripyat, Ucraina.*

GREY MEN

They thicken to a second skin — grow on us —

our clothes. A grey rind. Only teeth show through. Our teeth only. White and shining and in the moment.

Today a man with a box and shoulder strap waved his wand over our empty boots. Jumped back.

Our poor boots — transfigured. A new kind of black. We pity them and drink all night. Vodka, moonshine,

aftershave. Lacquer. Grigory says humankind grew from fungus. I say we Russians are from

a different mould. We arrived full-grown.

*

BĂRBAȚI GRI

Se îngroașă într-o a doua piele — ne învăluie —

hainele noastre. O scoarță gri. Numai dinții se arată. Doar dinții. Albi și lucioși și vivace.

Astăzi un om cu cutie și bretele și-a plimbat mâna deasupra bocancilor noștri goi. A sărit în spate.

Săracii noștri bocanci — transfigurați. Un nou soi de negru. Îi compătimim și bem toată noaptea. Vodcă, contrabandă,

aftershave. Lac. Grigory spune că umanitatea provine din fungi. Eu spun că noi, rușii, suntem

dintr-un alt pământ. Noi am ajuns deja crescuți.

*

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

33

*That reactor, says Ivan, is deliverance.
Will spawn new words. Chernobylite. I tell him*

*they will hang us like overalls on his new words —
so they can always find us and put us away.*

*Ivan is shaking his big head. But think, he says,
of our genius children. They will be called*

*out of bed by their friends. Just to see them stand
there in nightclothes, a pale blue ember. A splinter*

of dawn.

*

We are men who would talk about Time

*on Death Row. Time that is inside out —
the old who want to live forever*

*Acel reactor, spune Ivan, este izbăvire.
Va naște noi cuvinte. Cernobîliot. Îi spun*

*că ne vor spânzura ca salopete de noile lui cuvinte —
ca să ne poată găsi mereu și să ne strângă.*

*Ivan își scutură capul mare. Dar gândește-te, zice el,
la copiii noștri geniali. Vor fi sculați*

*din pat de prietenii lor. Doar ca să-i privească stând
în pijamale, tăciuni albastru pal. O așchie*

a răsăritului.

*

Suntem oameni ce ar vorbi despre Timp

*așteptând execuția. Timp ce este pe dos —
bătrânii ce vor să trăiască mereu*

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

34

our children who think only of death.
We salute wives. Other planets. Then kill

the lights. We move to our bunks — slow squid
in a moonlit ocean. Our milked bodies

pulse to get between the sheets. We have
hung our skins, our human skins where we

can find them. Grey men. Against the tall
windows — our line of grey men dozing

under their caps, backs to tomorrow's
firing squad of light. They stand without us.

Have everything they need from us.

copiii noștri ce se gândesc numai la moarte.
Salutăm nevestele. Alte planete. Apoi tăiem

luminile. Trecem în paturi — calmari lenți
într-un ocean sub lună. Corpurile noastre mulse

tremură să treacă sub așternuturi. Ne-am agățat
pieile, pieile noastre de om unde le

putem găsi. Bărbați gri. În fața ferestrelor
înalte — linia noastră de bărbați gri ce dorm

sub șapcă, cu spatele la executorii de lumină
ai zilei de mâine. Rezistă fără noi.

Au tot ce le trebuie de la noi.

LAST WISH

You bury me in concrete. Bury me
in lead. Rather I was buried
with a bullet in the head.

You seal me in powder. Cut the hair
last. Then take the trimmings
and seal them in glass.

You wrap me in plastic. Wash me
in foam. Weld the box airless
and ram the box home.

For each tomb that's hidden a green
soldier turns. None decomposes.
Nothing for worms.

A buckle. A pencil. Break one thing
I left. Give some small part of me
ordinary death.

ULTIMA DORINȚĂ

Mă îngropi în beton. Mă cufunzi în
plumb. Mai bine mă îngropai
cu un glonț în cap.

Mă închizi în pulbere. Tai
la urmă părul. Iei firele
și le închizi în sticlă.

Mă înfășori în plastic. Mă cureți
în spumă. Sudezi cutia
și le-o azvârli acasă.

În fiecare mormânt ascuns se răsucesc
soldați verzi. Nu se descompun.
Nimic pentru viermi.

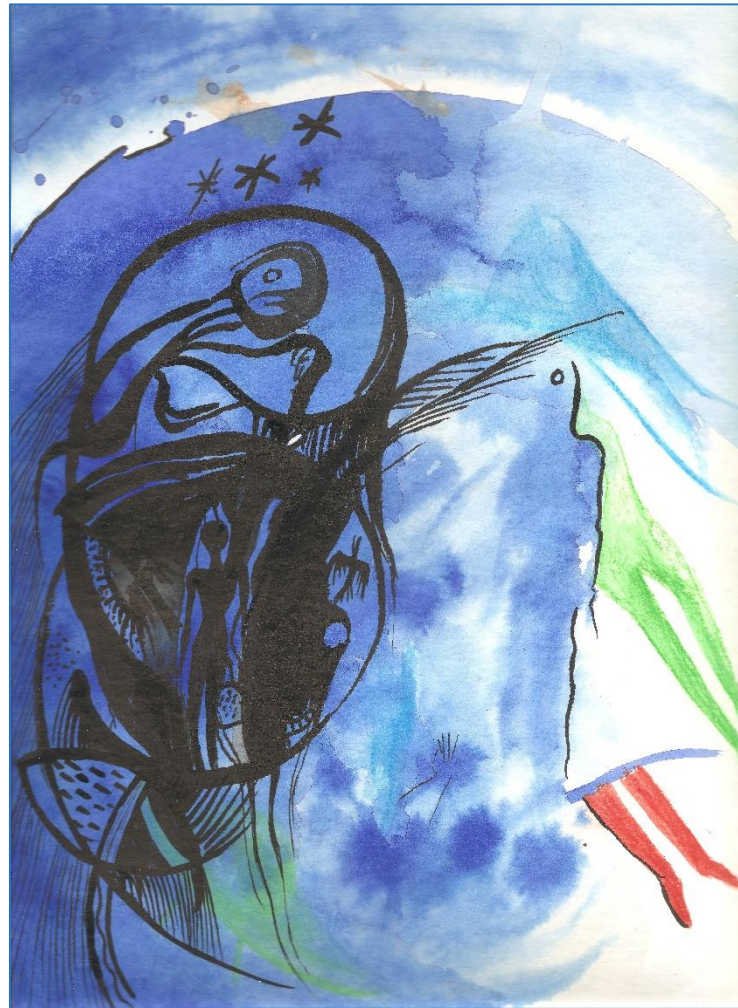
O cataramă. Un creion. Ceva sparge, din
ce am lăsat. Oferă moarte normală
unei mici părți din mine.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

36

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

37

'Can you eat apples from Chernobyl?'

'You can, but be sure to bury the cores deep in the ground.'

„Poți mânca mere de la Cernobîl?”

„Da, dar vezi să îngropi miezul adânc în pământ.”

Radio Armenia

Radio Armenia

In this part of the world
we make do. I sell apples.
Big. Red as a baby's head.

*Apples! I call. Buy apples
from Chernobyl! My sister
tells me I am a fool. Who*

*will eat your apples? she asks.
Half of Moscow, I reply. Bosses.
Mothers-in-law. Bad teachers.*

În partea asta a lumii,
trăim cum putem. Eu vând mere.
Mari. Roșii ca un cap de copil.

*Mere! strig. Cumpărați mere
de la Cernobîl! Sora mea
îmi zice că-s fraier. Cine*

*o să-ți mănânce merele?, întreabă.
Jumătate de Moscova, îi răspund. Șefi.
Soacre. Profesori răi.*

BREATHING

They had to teach me
from scratch. Teach me

to breathe. As though
I had fallen out of space or

up from water and breath
was labour — each breath

a pang to draw me back
from the brink. In. Out. In

this world life is indifferent.
You must will it in. Will it

out. I look at my son —
those white cheeks that

SUFLARE

Au trebuit să mă învețe
de la început. Să mă învețe

să respir. Ca și cum
m-aș fi desprins din spațiu sau

dintr-o apă și ar fi fost
muncă — fiecare suflare

un junghi care să mă smulgă
de pe marginea hăului. Inspiră Expriă. În

lumea asta viața-i indiferentă.
Trebuie să o chemi. Să o scoți

la iveală. Mă uit la fiul meu —
acei obraji albi acele sprâncene

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

39

tight frown and
I wonder how I can

breathe. He says — *Mama*
when you go to sleep to-

night please don't forget to
breathe. Please. He is

not allowed to run. Or
jump. Like that boy who

hanged himself with a
belt. I watch him. And he

watches me — when I doze
on the red sofa he rests a

hand to check the rise and
fall of my chest. Tells me he

încruntate și
mă întreb cum pot

respira. Spune — *Mama*
când te culci la noapte

te rog nu uita să
respiri. Te rog. Nu are voie

să alerge. Sau să
sară. Ca băiatul acela care

s-a spânzurat de o
curea. Îl urmăresc. Și el

mă urmărește pe mine — când ațipesc
pe canapeaua roșie nu uită

să verifice dacă
mai respir. Îmi spune că

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

40

will teach me in his dreams —
will teach me to breathe if

mă va învăța în somnul lui —
mă va învăța să respir dacă

I teach him how to fly. *If*
you go with Grandpa he

eu îl învăț să zboare. *Dacă*
te duci la Bunicul, îmi

says — *will you be able to*
breathe? He says this and

spune — *vei putea să*
respiri? Spune asta și

his cheeks run wet and
he runs short of breath so

i se udă obrazii și
termină aerul așa că

we sit once again to
teach each other how —

stăm și învățăm
împreună din nou —

deep and slow. *We are*
flying I tell him. *We are*

adânc și încet.
Zburăm îi spun. *Respirăm*

breathing he replies.

îmi răspunde.

THE ROOM

This hospital has a room

for weeping. It has no crèche.
No canteen. No washroom queue.

Only this queue for weeping.
No lost property booth. No

complaints department. Or
reception. No office of second

opinion. Of second chances. Its sons
and daughters die with surprise

in their faces. But mothers
must not cry before them. There is

CAMERA

Spitalul acesta are o cameră

de lăcrimat. Nu are creșă.
Nici cantină. Nici coadă la toaletă.

Doar această coadă la plâns.
Fără ghișeu de obiecte pierdute. Fără

secția de plângeri. Sau
primire. Niciun oficiu pentru

a doua opinie. Pentru a doua șansă. Fiii
și fiicele-i mor cu nedumerire

în ochi. Dar mamele
să nu plângă în fața lor. Exisă

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

42

a room for weeping. How hard
the staff are trying. Sometimes

they use the room themselves. They
must hose it out each evening.

The State is watching. They made
this room for weeping. No remission —

no quick fixes. A father wonders
if his boy is sleeping. A mother

rakes her soul for healing. Neighbours
in the corridor — one is screaming

It moved from your child to mine.
More come. Until the linoleum

blurs with tears and the walls
are heaving. Until the place can't

o cameră pentru plâns. Cât se chinuie
personalul. Uneori folosesc

chiar ei camera. Trebuie spălată
cu furtunul în fiecare seară.

Statul supraveghează. A făcut camera
asta pentru plâns. Fără scutire —

fără remedieri rapide. Un tată se întreabă
dacă băiatul lui doarme. O mamă

își răscolește sufletul pentru vindecare. Vecini
de coridor — unul urlă

S-a dus de la copilul tău la al meu.
Alții vin. Până ce lacrimile

încețosează linoleumul și pereții
dau afară. Până ce locul nu-și

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

43

catch its breath — sour breath
of pine. And at its heart

this room.

poate trage suflarea — respirație grea
de dor. Și în inima lui

această cameră.

'Every day I found a new man.' Ludmila Ignatenko.

„În fiecare zi găseam un om nou.” Ludmila Ignatenko.

Do not kiss him they said, starting back, as though
he were an animal in its cot cocking its head to listen

Nu îl săruta au spus, sărind de parcă
era un animal în culcuș, ridicând capul să audă

*but understanding nothing. Do you understand? Are you
pregnant? No? And find him milk. Three litres a day.*

*dar neînțelegând nimic. Pricepi? Ești
gravidă? Nu? Și găsește-i lapte. Trei litri pe zi.*

*I poured that whiteness into him. Felt I was feeding
a goose its own feathers. He retched and cursed —*

*Am turnat în el albul acela. Hrăneam
unei găște propriile-i pene. Voma și blestema —*

*the thin dribble each side of his mouth worse than a child.
Each time you hold his hand is a year off your life. Can you*

*o dâra subțire lângă gură, mai rău ca la copii.
Când îl ții de mână, dai un an din viață. Ne*

*hear us? His bones are more active than the Core.
Understand? That is no longer your husband. I boiled*

*auzi? Oasele lui sunt mai radioactive ca Reactorul.
Înțelegi? Acela nu mai e soțul tău. Am fiert*

*chickens until the bones sagged, fresh, handfuls of parsley
chopped so fine it would melt between finger and thumb,*

*pui până ce oasele s-au topit, mâini de pătrunjel proaspăt,
tocat așa mărunț că se topea între degete,*

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

45

pot barley, apples (from Michurinsk they told me) pared
and pulped, everything minced and sieved, every trace

of rind or pip removed, no husk shell or pod and all of it
spewed back down his chest as though he could not take

a single particle more. The black of his forearms and thighs
cracked like pastry. His eyelids swelled so tight with water

he could not see for skin. The lightest sheet peeled away
fat as flypaper, the slightest edge of thumbnail was to him

more vicious than any cut-throat — if I moved his head it
streaked hair down the pillow as though he were a used match,

if I pressed a knuckle in — our wedding flesh — the indent
remained like hot grey putty, he coughed bile, acid

froth and lung, shreds of stomach and liver and still he
stayed — refused that first, that last, step onto the Jacob Ladder.

orz decojit, mere (din Miciurinsk, mi-au spus) decojite
și pisate, totul fărâmițat și strecurat, orice urmă

de coajă sau sămânță îndepărtată, fără înveliș crustă ori păstaie și totul
vomat pe pieptul lui ca și cum nu mai putea înghiți

nicio particulă. Pielea-nnegrită a antebrațelor și a coapselor
crăpa ca aluatul de foi. Pleoapele atât de umflate cu apă

încât nu putea să vadă. Cea mai subțire pânză îl dezvelea
ca hârtia de muște, muchia unei unghii era cu el

mai crudă ca un ucigaș — dacă îi mutam capul
lăsa fâșii pe pernă ca vârful unui chibrit ars,

dacă apăsam o articulație — carnea inelarului — urma
rămânea ca masticul încins, tușea fiere, spumă acidă

și plămân, fâșii de stomac și ficat și totuși
a rămas — s-a opus acelui prim, acelui ultim pas pe Scara lui Iacob.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

46

Those reptile eggs of eyelids, turned always towards me.
Until I said *Go. I love you. But Go.* Up to that moment

I still believed I would save him. Milk, soup, kisses. As if
he could digest the touch of my lips, feel my making of broth

in his dissolving heart-chambers. When his breath shut,
when he began to cool — then — I called for family. It was

almost a miracle, the Doctors said. Four times the fatal dose
and he nearly turned round. I felt myself the wrong side

of a door — a partition thin as plywood, thinner, as though
you could hear everything that was going on inside.

His mother hugged me. The brothers kissed me. *Now we
are your brothers.* Have you ever been the wrong side

of that door, knowing all you needed was the key and you
could walk straight in? That's how it was. We were that close.

Pleoapele, ouă de reptilă, m-au căutat continuu.
Până ce am zis *Du-te. Te iubesc. Dar Du-te.* Până în acel moment

încă crezusem că îl voi salva. Lapte, supă, sărutări. Ca și cum
ar fi putut digera buzele mele și simți în inima sa

dizolvândă supa tămăduitoare. Când suflul i s-a oprit,
când a început să se răcească — atunci — am chemat familia. A fost

aproape un miracol, au spus Doctorii. De patru ori doza letală
și aproape și-a revenit. M-am simțit de partea greșită

a unei uși — un paravan subțire ca placajul, mai subțire, cât
să poți auzi tot ce se petrece înăuntru.

Mama lui m-a strâns la piept. Frații m-au sărutat. *Acum
suntem frații tăi.* Ai fost vreodată de partea greșită

a acelei uși, știind că tot ce îți trebuie este cheia și vei
putea intra? Așa a fost. Am fost așa de aproape.

A NAME

It was on the tram. So clear. A woman said
my name. There was no mistake. Said I was

dead. She was shopping. Telling a friend.
I got off the next stop. Opened the paper

and there it was. I've been walking to work
afraid to arrive. Would my place be blank —

my drawer emptied out? Would I find
another man in my chair? Another man in

my house? She gave my name. No mistake.
Now I'm standing on the pavement and no one

is looking. The whole street in blossom and
I can smell nothing. Is this what it is like

UN NUME

S-a întâmplat în tramvai. Atât de limpede. O femeie a rostit
numele meu. N-a fost nicio greșeală. A zis

c-am murit. Mergea la cumpărături. Îi spunea unei prietene.
Am coborât la următoarea stație. Am deschis ziarul

și așa era. De atunci tot merg spre serviciu
temându-mă să ajung. Va fi locul meu gol —

sertarul meu liber? Voi găsi oare
alt om pe scaunul meu? Alt om în

casa mea? Mi-a spus numele. Nicio greșeală.
Acum stau pe trotuar și nimeni nu

mă privește. Toată strada e-n floare și
eu nu pot mirosi nimic. Așa este

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

48

to be dead? Perhaps everyone inside that tram
was dead. And you. Do you know me? I must

find someone who knows me. Someone who
knows my name. Perhaps it is only my name

that died.

să fii mort? Poate că în tramvai toți
erau morți. Iar tu. Tu mă cunoști? Trebuie

să găesc pe cineva care mă cunoaște. Cineva care
îmi știe numele. Poate că doar numele meu

a murit.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

49

i tulips

i tulips

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

50

let us

talk
lip to lip as
though morning

just made us —
parted these
mouths

wan
as clay to
make way for

words that are
for us to
try

first
time on air
deft as dew on its

hai să

șoptim
ochi în ochi
ca tocmai făcuți

de către dimineață —
ce-a separat aceste
guri

pale
ca țărâna să
facă loc unor cuvinte

ce ne rămân
nouă a le
încerca

prima
dată în aer
agile ca roua pe a sa

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

51

leaf — so let me
speak as an
adam

might
whose moment
is under a kind god

who looks on a half-
made garden
& come

eve
-ning will
change his mind

frunză — lasă-mă deci să
vorbesc cum numai
un adam

ar face-o
a carui clipă
se află sub blând dumnezeu

ce privește o grădină
pe jumătate făcută
& vină

eva
-nescența zilei
să o întregească

i rather love

not things but
what lies behind
these the way a year

is sometimes glimpsed
past ear of corn or
december

come
out of blue to
one who knew only

sun — perhaps such
are best unsaid
so all might

speak of
corn & sky or
strip decembers

iubesc mai bine

nu lucruri
dar ce-ndărătul lor
se ascunde cum ochiul

prinde anul uneori după
spicul de porumb sau
decembrie

vine
din senin la
cel ce-a văzut doar

soare — mai bine poate
acestea n-ar fi zise
ca toți să

vorbească de
porumb & cer sau
să golească luni de decembrie

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

53

down to black-
scaffold
trees

where
life sings &
sings to death each

silenced thing

și copacii cu ele până
se fac trunchiurile
schele

pe care
viața cântă &
poartă la moarte fiecare

lucru tăcut

this light shows

through you as dusk
where you turn
addressing

addressed
by our window
as though you wore

gauze of being here
more lightly when
i yearn through

you for light
beyond you yet
i learn the firmest

sight can hold onto
tonight is that
shaping &

lumina asta

te pătrunde ca amurgul
unde te întorci
chemând

chemată
la geamul nostru
ca și cum ai purta

negura ființei tale aici
mai aprins când
tânjesc prin

tine după lumina
de dincolo de tine și
aflu totuși cea mai tangibilă

ivire care leagă seara
asta este acea
unduită &

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

55

shaped-by
almost-here
fern-coloured

modelată
-de aproape-
aici ca-de-ferigă

dress

rochie

everyone begins as fish &

ends so — spiralling after
egg (that other half of our
chains) & setting gills

in gristled knot that buds
legs as tadpoles do & blow-
hole ears halfway down

the back & low-set eye
alien as featherless chick —
ah we have peered into

that shared ovum whose
blasto-flesh runs its gauntlet
of fowl & fish so fused at

the tail nothing can be told
apart — is this why when i am
late i find in upstairs dark

toți începem ca pești &

sfârșim așa — răsucindu-ne
după ou (cealaltă jumătate a
lanțurilor noastre) & formând branhii

în nod cartilagos ce mugurește
picioare ca mormolocii &
nări la jumătatea

spatelui & ochi îndesat
straniu ca puiul fără pene —
ah am pătruns în acel

ovul comun a cărui
carne-n mugur poartă în stroi
oară & pește contopiți în

coadă încât nimic nu poate fi
distins — oare de-asta când vin
târziu te găsesc în negura de sus pe

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

57

you — on placenta duvet &
hunched round self as wom-
bed ones are? — as though

i had just returned from
all eternity to catch you
naked out sleepwalking

space without even
navel-twisted purpled
rope to hold you

tine — pe cuvertură de placentă &
încolăcită precum în
pântece? — ca și cum

tocmai mă întorsesem din
toată veșnicia să te găsesc
goală afară somnambulă

în spațiu nelegată
măcar de sfoara mov
încurcată în ombilic

how does

fragrance of sleep drift
this easily through

rooms — as though
your resting had keys to

every chamber whose
open doors i

cannot step
through — i lie

alert & breathe spare
room breath & in

my casing
form you warm &

cum curge

mireasma somnului
așa ușor prin

camere — ca și cum
odihna ta ar avea chei pentru

fiecare dormitor prin
ale cărui uși deschise eu

nu pot
păși — zac

atent & respir aerul
rămas & în

trupu-mi ce învelește
tu caldă &

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

59

close who slumber
farther from sense than

how would i
know? — perhaps that

shape a world might
have or

a home
if it woke from sleep &

walked

aproape ce dormi și
te îndepărtezi de simț ca

știu eu
ce? — poate acea

forma o lume ar
putea avea sau

o casă
daca s-ar trezi din somn &

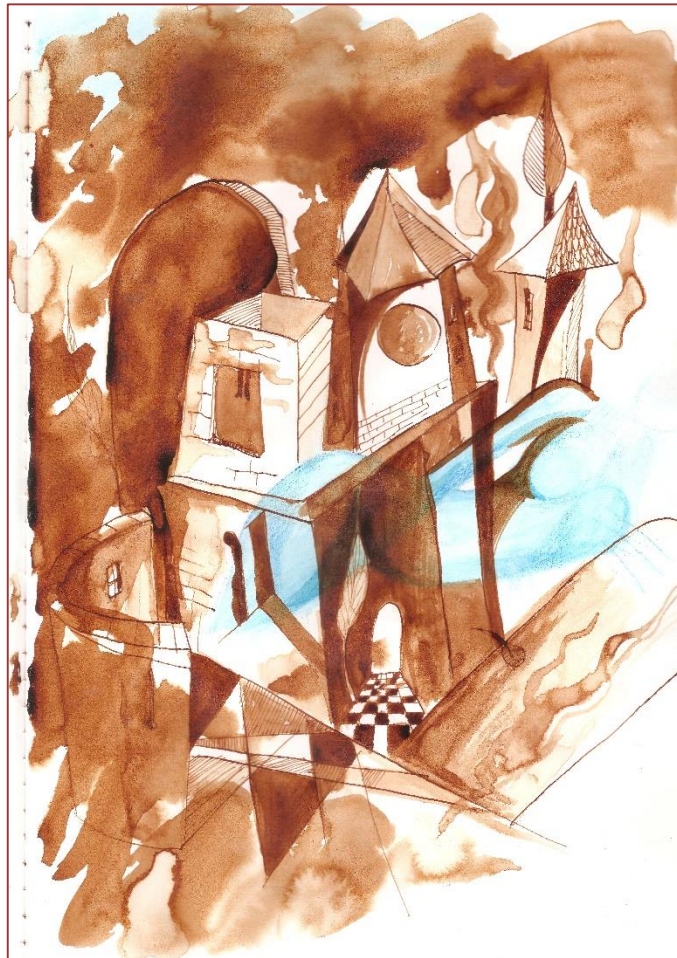
ar merge

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

60

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

61

wood where

pădure unde

each tree is
a sound soft-spoke

fiecare arbore este
un sunet grăit domol

to unwheeled sky
perhaps

cerului nerotit
poate

or passing
cloud — i would set

sau norului
trecător — aş funcționa

mind as
these trees: closeset &

ca acești
copaci: aproapepuși &

filigree
like something once hubbed

filigranați
precum ceva odată centrat

& radial staked
out : taken root & grown past

& săgetând
radial : luat rădăcină & crescut până

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

62

its paring
having absorbed what heat

comes in to build a year-by-
year body

encompassing body: mind so
still in its s-

hell as to
be

detectable
barely till my

tomb stone
deep in upward shadow

leaps upon
me like a child around my neck

după înflorire
după ce-a absorbit căldura

ce vine să clădească an de
an încercuit

un trunchi: minte atât de
calmă în scoarța

ei încât
să fie

abia
detectabilă până

ce piatra mea funerară
adânc în umbră crescândă

sare pe mine
ca un copil de gâtul meu

in hay waist-deep was

în fân până la brâu era

uncle who said he saw
lash of rain snap
upward viper-

unchiul ce-a spus că a văzut
biciul ploii smucind
în sus iute

sharp to bite
the coming-down
tail — another tending

ca vipera
să muște coada ce
coboară — un altul îngrijind

eaves from top-notch ladder
felt on his back
drops

streșini pe o scară rigidă
a simțit pe spate
picături

worse than
wasps to a sack
while wife with foot

mai violente
ca viespile la prădat
în vreme ce soția cu talpa

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

64

hard on bottom rung
kept her face of
tinder — yet

another
watched brown
slick of cloud a few

metres up suck back its
centre like a seam
in the roasted

bean — till it
split with blue &
for an hour all air smelt

of coffee — last it came to
me i said once
i stood

proptind ultima treaptă
și-a păstrat fața de
lemn — încă

unul
a privit nor
lucios maro la ceva

metri în sus absorbindu-și
centrul ca o încrețitură
într-o boabă

prăjită — până s-a
rupt de albastru &
o oră tot aerul a mirosit

a cafea — în final a ajuns la
mine am zis odată ce
am stat

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

65

in rain so
ferocious streams
front & back — down

shallow contour of
nipples & ravine
between each

half of arse —
met at my pizzle
till i knew to my balls

how it felt to piss like
Orion: i said this
happened —

but they
laughed & took out
scythes & said the hay was

dry enough

în ploaie
așa feroce șuvoaie
în față & în spate — în josul

conturului îngust al
sfârcurilor & râpei
dintre fiecare

jumătate de fund —
întâlnite în biciul meu
până am știut până-n ouă

cum este să te piși ca
Orion: am zis că așa
s-a întâmplat —

dar ei
au râs & au scos
coase & au zis că fânul

se uscăse destul

one pink heart

i ask — that & two grey
halves of sponge — if
wrong flesh must

take me let it have
head to sway me
full into what s-

wells within till b-
lack has clasped each
oilslick lung to put mere

breath in its coma &
nerves rewire to char of
cable & eyeballs grow sable

o inimă roz

cer — asta & două jumătăți gri
de burete — de trebuie
carnea greșită

să mă ia s-o facă atunci
să mă poarte în
-treg în ce

crește înăuntru până
ce golul a-nnegrit fiecare
plămân de petrol să adune

respirație-n coma sa &
nervii se cuplează la toate
cablurile & ochii se încruntă

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

67

& stare through their irises :
two bone washers which c-
rack in dark but widen

to light — so ungradually
all of me going the
way of sloey pit

-uitary & black-o
-live testicle as hair
unthins to jet & turbo-

charged with black
turbans up for twice-
a-day clips i clop to on

charcoaled bones fis-
sured & more dee-
ply dark than sp-

& se holbează prin irisuri
: două rondele de os ce tros-
nesc în întuneric dar se lărgesc

la lumină — așa că de-odată eu
întreg merg pe calea
ca de prun

pituitară & testicul
negru-oliv și părul se
îngroașă în negru & supra-

încărcat cu turbane
negre dispuse la tăieri de
două ori pe zi la care merg pe

oase de mangal fisurate
& mai puternic în-
chise ca spațiul

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

68

ace on x-ray as order
-lies watch my blu-
shes rise japanned

(for even guarded
smile shows molars set
under livered tongue like b-

lackcurrant gums)
& still they help me
nurse each massive black

-bean kidney as if it were
their own & wipe mole
-flesh arse spotting &

spreading then joining my
whole skin over though
i wont mind so long

sub raze x în timp ce rezidenții
îmi privesc roșeala
răsărind lăcuită

(căci și zâmbetul
prudent dezvăluie molarii
ascunși sub limba gălbejită ca

gingiile coacaze)
& totuși mă ajută să
îngrijesc fiecare rinichi

imens negru ca și cum ar fi al
lor & să șterg carne pigmen-
tată pe fund găsind &

întinzând și apoi unindu-mi
întreaga piele la loc deși nu
mă va deranja cât timp

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

69

as i make an ink of
blood *oh* ill walk that
negative self down the

road invisible against
asphalt — this old body t-
urned antimatter ganger &

all honest tumour except
for will in its two b-
right halves &

under its rib that un-
stoppable fib-
rillant

muscle

las dără de sânge
oh voi purta sinele
negativ pe drumul

invizibil peste
asfalt — acest corp bătrân
devenit lucrător al antimateriei &

tot tumoare onestă mai puțin
dorița în jumătățile-i
lucioase &

sub coasta-i fibrilant
de neoprit
acel

mușchi

love sends itself flowers

and mails its single-stemmed
blood down the spinal telegraph all
petal and thorn and never signs the card

o i stand at the delivery ajar and won
-drous at my syncopating lobes as
rhythmloveswells down

there to the one old tune
— *work it out* head puffs *work it*
out : that pencil-biting maths of trouser

and gusset forged in the belly-furnace
those matching sets of differentials
yielding smaller-version

selves — such noble
illusions i have borne through
changeling vein — azilian sumerian

iubirea își trimite flori

și expediază sângele-i cu-o
singură tulpină pe telegraful spinal
numai petale și țepi și nu semnează niciodată plicul

o aștept primirea contrariat și uimit
de lobii-mi sincopând în timp ce
dragoste-ritm-umflă acolo

jos în vechiul cântec
— *rezolv-o* capul fumează *rezolv-*
o : acea matematică istovitoare de pantaloni

și clin ivit în furnalul burții acele
seturi potrivite de diferențiali
dând versiuni mai mici

ale lor — așa nobile
iluzii am purtat în vână
schimbătoare — azilian sumerian

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

71

cretan egyptian navaho graeco-
roman : all the one difference
through china belgium to

meso-america i crossed
burning and spurned bridges and
crossed myself pons-pubis to pons-cranium

spanned with that smile i cannot put on
for she who gave speech in chocolate
-sized pieces gave speech me gave

speech you — o prometheus bind
me in my red room on this red mountain
bind me to tell through the liver each form

of love — for there is married love and married
love with a pillow and married love with
pillows for head and foot and

cretan egiptean navaho greco-
roman : nu-i nicio diferență
de la china belgia la

mesoamerica am trecut
poduri arzând și zdrobite și
m-am crucit de la pubis la craniu

cuprins de acel zâmbet ce nu-l pot afișa
pentru ea ce a ținut discurs în bucăți
cât ciocolata mi-a ținut discurs ți-a

ținut discurs — o prometeu pecetluie-mă
în camera mea roșie pe muntele ăsta roșu
pecetluie-mă să disting prin ficat orice formă

de iubire — căci există iubire de soți și iubire
de soți cu o pernă și iubire de soți cu
perne de cap și picioare și

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

72

married love with the pillow between
and the woman with six children and pillow
and the man who has come to woman who has

a husband to ask for a pillow and three men
who seek the same married pillow
— these are the forms

whose words have quarrelled
with pillows between — for illusion
excels as i say its three words over and

out with a voiceprint computers can register
grimly — o love you have sent appeasing
flowers and that delivery tries every

address down my spine but
i grow closer in calculating who sends
am singling you out by elimination — can

iubire de soți cu perna între
și femeia cu șase copii și perna
și bărbatul ce a venit la femeie ce are

soț să ceară o perna și trei bărbați
ce caută aceeași perna măritată
— acestea sunt formele

ale căror cuvinte s-au
luptat cu perne între — căci iluzia
se remarcă dacă repet cele două cuvinte

cu o vocogramă pe care computerele o notează
rece — o dragoste ai trimis flori liniștitoare
și-acea livrare încrearcă fiecare

adresă pe spinarea mea
dar calculez și mă apropiu de cine
trimite te relievez prin eliminare — îți pot

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

73

nibble your edges o love — earlobe viced be
-tween my lips those fluttering hands
clamped at my brow your bracing

breath upon my instruments — i
have you a hatchling in my palm i have
you as you were when you began and soon

means to determine your flight — to release
when you suit me for i would go naked
though not through eden though not

in the head and so will take you while
you are going take you while you are going
fast take you three in a bed with knowing but

then what one-dressed what *what* thrusting luck
i can still peel you back to climb in be-
side myself to slide — yes slide in to

love full clothed

ciuguli marginile o dragoste — lobul urechii în menghină-n
-tre buzele mele și mâinile acelea agitate
strângând fruntea respirația ta

înviorătoare asupra instrumentelor mele — te
țin un pui în palma mea te țin cum
erai când ai început și curând

mijloace să-ți determin zborul — să-ți dau drumul
când îmi convine căci aş merge gol
dar nu prin eden dar nu

în cap așa că te voi lua
în timp ce te voi lua când pleci
repede vă voi lua pe voi trei în pat cu cunoștință dar

apoi ce unitate-acoperit ce *ce* noroc împuns
te pot încă coji să te sui înapoi
să duci — da să duci

în dragoste complet îmbracat

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

74

Shrapnel and Sheets

Șrapnel și Șuvițe

IF YOU WERE TO COME BACK

I'd stand at the door like one bereaved:
Aghast and breathless,
With silence stretched between us
For a second
Before it snapped -
And my heart burst its banks
In belief.

Then I'd draw you in by both hands
I'd kiss you on the mouth, on the face
Wear out your name
 with soft saying
I'd kiss you more than you would want
Until you'd have to draw back, breathless
As one wounded
To try to speak, to tell me
Why it was you came.

DACĂ TE-AI ÎNTOARCE

Aș încremeni în ușă ca un îndoliat:
Îngrozit și fără suflare,
Iar tăcerea întinsă între noi
După o secundă
S-ar sparge -
Și inima s-ar inunda de
Convingere.

Apoi te-aș aduce de ambele mâini
Te-aș săruta pe gură, pe chip,
Ți-aș învechi numele
 cu vorbe șoptite
Te-aș săruta mai mult decât ai vrea
Până să te retragi, fără suflare
Ca rănită
Să-ncerci să vorbești, să îmi spui
Pentru ce ai venit.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

76

Two Interviews with Mario Petrucci

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

77

Matthew Griffiths, 2009

Listening to your reading tonight, I noticed how you contrasted the two halves. In the second half, you used other people's voices [Heavy Water], so there's almost a plain style, but the imagery is very rich...

I agree. It's the vernacular.

Yes. But then did you feel that you were consciously striving to find an idiom of your own in the other stuff [ie Flowers of Sulphur]? I presume you were writing those [poems] at the same time?

It might sound a little banal, but I try less and less "striving",

Ascultând lectura ta astă seară, am observat cum ai contrastat cele două părți. În cea de-a doua, ai folosit vocile altor oameni [Apă Grea], astfel încât stilul este aproape simplu, dar imagistica este așa bogată ...

Sunt de acord. Este expresia locală.

Da. Dar ai simțit din cauza asta că încerci să găsești un limbaj specific ție în celelalte materiale [cum ar fi Flori de Sulf]? Presupun că le scriai în același timp?

Poate va suna un pic banal, dar încerc să mă străduiesc tot mai

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014

and more and more to listen to what the language is doing.

As you were saying in your reading about Charles Olson...

Yes, and there's Zukofsky, Robert Duncan, others. It's more a case of language writing you — and that's an old idea. There was lots of theory in the 80s — structuralism and so on — about the language being merely links; and then you have Chomsky's generative grammar and the rest. It's just the infinity of ways of language expressing itself through us. Then you've got the selfish gene... I don't mean that. What I'm talking about here is listening to the way language works in and with the verse-line. It's about being receptive.

To where it's taking you?

Yes. To the possibilities language expresses, even if you're not entirely sure yourself where those possibilities are going or what they mean in the moment that you're experiencing them. So it's not post-hoc writing. It's not writing where you've had the experience and already thought it through...

puțin, ascultând mai degrabă cum lucrează limbajul.

Așa cum spuneai în lectura despre Charles Orson ...

Da, și apoi sunt Zukofsky, Robert Duncan și mulți alții. Este mai degrabă vorba de limbaj care te scrie pe tine — iar asta este o idee veche. S-a scris multă teorie în anii '80 — structuralismul și așa mai departe — despre limbaj ca simple legături; iar apoi avem gramatica generativă a lui Chomsky și toate celelalte. Sunt infinitele feluri în care limbajul se exprimă prin noi. E apoi și gena egoistă... Eu nu asta vreau. Eu vorbesc despre a asculta felul în care funcționează limbajul în și alături de vers. Înseamnă a fi receptiv.

La direcția în care te poartă?

Da. La posibilitățile pe care le oferă limbajul, chiar dacă nu ești complet sigur unde duc acestea sau ce înseamnă, atunci când le trăiești. Nu este deci scriere „post hoc”. Nu este scriere când ai avut deja experiența și ai gândit-o profund...

It's not emotion recollected in tranquillity?

Not really, no. But it *might* be, if that's part of the process; I don't preclude it. But what we're discussing is more than paraphrase. Because emotion recollected in tranquillity is a species of paraphrase, it's not really what the thing was, or is. A sense of this *other* path might be: "Let's get to the heart of it. What's the heart of this?" It's treating language as the vehicle for something you've got to get somewhere, or it's seeing language as the journey itself — and the originating point, *and* the destination. In fact, language becomes the passenger as well, and you're witness to all of that. It's what happens when you start thinking, feeling, expressing, reading and writing through *that* consciousness of language, rather than language as the modifier to the experience. It's not the photograph that one takes during or afterwards and repeatedly shows and repeatedly shows ... "This is my baby boy at 7 months, 9 months..." and everyone sees the same thing. This is language that would express itself very differently if you'd entered that relationship with it slightly differently, maybe slightly earlier or slightly later than you had. This is more akin to fractals and chaos than it is to the grid, the Cartesian grid and its lines, the

Nu este emoție rememorată în serenitate?

Nu tocmai, nu. Dar ar *putea* fi, dacă asta este o parte a procesului. Eu nu o previn. Dar noi vorbim despre mai mult decât parafrază. Fiindcă emoția rememorată în serenitate este o specie a parafrazei, nu este tocmai o copie fidelă a ce a fost sau este. O idee a acestei *cealaltă* cale ar putea fi: "Hai să ajungem la miezul ei. Care este miezul?" Înseamnă să tratezi limbajul ca pe o modalitate pentru ceva ce trebuie dus undeva, sau înseamnă să consideri limbajul în sine călătoria — și originea, *și* destinația. De fapt, limbajul devine și el pasager, iar tu ești martorul acestora. Este ceea ce se întâmplă când începi să gândești, simți, exprimi, citești și scrii prin intermediul *acelei* conștiințe a limbajului, ci nu limbajul ca determinant al experienței. Nu este fotografia pe care cineva o face în timpul, sau după, și o tot arată, o tot arată ... „Acesta este bebelușul meu la 7 luni, la 9 luni...” și toți văd același lucru. Acesta este limbaj care s-ar exprima foarte diferit dacă ai fi intrat în relația cu el ușor altfel, poate un pic mai devreme, sau mai târziu, decât ai făcut-o. Se aseamănă mai degrabă cu fractali și haos decât cu grila, grila carteziană și liniile ei, aranjarea liniilor trăirii...

gridding of lines of experience...

So you've got the language over here and the experience over there, that would be the Cartesian way of seeing it?

That would be the Cartesian way, as I said. An anti-Cartesian mode of poetry is able to carry all of these possibilities with it as it proceeds. So, there are aleatory factors in there, things happen by chance, there are things you don't actually agree with, things you might not precisely want to say; but the insistences pushing through are ones that you're feeling through and thinking through and expressing through a different relationship to language than that conventional mode of "This is what I wanted to say; what's the best (most precise, most accessible, etc.) way of saying it?" Rather, it's language itself as participant, as agent.

And this has informed your ecological sense of poetry, if you like, because in this approach to composition things are connecting themselves like an ecosystem?

Yes. In a sense, it also reflects what's gone wrong with our

Deci ai limbajul pe de o parte, și trăirea pe de altă parte, acesta ar fi modelul cartezian de a privi lucrurile?

Acesta ar fi modul cartezian, cum am spus. Un stil de poezie anti-cartezian poate purta toate aceste posibilități cu el pe măsură ce avansează. Sunt, deci, factori aleatori acolo, lucruri se produc întâmplător, sunt lucruri cu care nu ești de fapt de acord, lucruri pe care poate nu vrei să le spui; dar insistențele care își fac loc sunt unele pe care le simți și gândești și exprimi printr-o relație cu limbajul diferită de modul convențional al: „Asta este ceea ce voiam să spun; care este cel mai bun (mai precis, mai accesibil, etc.) fel de a o spune?” Mai degrabă, limbajul însuși este participant, agent.

Iar asta ți-a îmbogățit latura ecologică a poeziei, dacă vrei, pentru că în această abordare totul se leagă, ca într-un ecosistem?

Da. Într-un fel, relevă și ce n-a mers bine în relația noastră cu

relationship to ecology. We see ourselves as separate from it, as merely responding to changes in it, asking ourselves — how are we going to fix it?

So it's an instrumental thing?

Yes. Yes. We're all Benthamites. But what ecology (or language, for that matter) needs is for us to get back into a right relationship with it, and live it as it is. And that means perhaps living it in a degraded mode over the next century, but being fully involved and immersed — let's not even call it "environment".

So, if we can call it 'the environment' then it's just what's around us, whereas if we talk about ecology then... what?

Well, wait... all those labels are in themselves deficient, because it's not "ecology" and it's not "environment". It's the whole of creation, consciousness, perception and utilities, and the causalities that link all those things up. Ecosystems don't think of themselves in terms of species. They exist in complex relationship to what the sources of energy and consciousness

ecologia. Ne vedem separați de ea, reacționând pur și simplu la schimbările ei, întrebându-ne — cum o vom repara?

Deci este un lucru instrumental?

Da. Da. Suntem toți utilitariști. Dar ceea ce ecologia (sau limbajul, la drept vorbind) necesită, este ca noi să intrăm iar într-o relație bună cu ea, și să o trăim așa cum este. Iar asta înseamnă, poate, să o trăim doar parțial pentru încă un secol, dar complet implicați și cufundați — haide să nici nu îl mai numim „mediu înconjurător”.

Deci, dacă îl numim „mediu înconjurător” denumește doar ce e în jurul nostru, pe când, dacă vorbim de ecologie atunci...ce?

Ei bine, stai... toate etichetele astea sunt defectuoase, pentru că nu este „ecologia” și nu este „mediul”. Este întreaga creație, conștiință, percepție, utilități și cauzalitatea ce le unește. Ecosistemele nu se văd ca specii. Ele există într-o complexă relație cu sursele de energie și conștiință existente pentru creaturile ce trăiesc la nivelul la care ele se întâmplă să se

are for the creatures living at the level they happen to be at. And we're somewhere on that continuum.

Do you see poetry, then, as a way — is it the best way — of using language to express that kind of relationship?

I don't know if it's the best. It has the... *the resources?* Those resources we now need, especially post modernism (and I don't mean postmodernism — I mean, post-gap-modernism). After modernism (and is it really over yet?) we've got very considerable resources, templates and exemplars of how to work more fluidly with language, to reach the deeper truths of how it functions and expresses our relationship with ourselves, our relationship with creation and perception.

Because if we only think of life representationally ...

... Well, then, the representation becomes a falsity, at least in *some* respects. After all, that photograph isn't the boy. And this photograph isn't the sun. What you want with language in relationship — whether it's poetry, whether it's running a farm, running a business — what you want is the living, breathing

găsească. Iar noi suntem undeva în acel continuum.

Vezi, atunci, poezia ca o modalitate — să fie oare cea mai bună — de a folosi limbajul pentru a exprima acel tip de relație?

Nu știu dacă este cea mai bună. Dar are... are *mijloacele?* Acele mijloace de care avem acum nevoie, în special în post modernism (și nu mă refer la postmodernism — ci la post — spațiu — modernism). După modernism (și, s-a sfârșit deja cu adevărat?) avem mijloace, modele și exemple considerabile despre cum să lucrăm mai fluid cu limbajul, să atingem adevărurile profunde despre cum funcționează și cum exprimă relația noastră cu noi înșine, relația cu creația și percepția.

Pentru că, dacă ne gândim doar realist la viață...

... Păi, atunci, reprezentarea devine o falsitate, cel puțin în *unele* aspecte. Până la urmă, fotografia nu este băiatul. Iar fotografia asta nu este soarele. Ceea ce vrei, în relație cu limbajul — fie că este vorba de poezie, condusul unei ferme sau al unei afaceri — ceea ce vrei este exprimarea vie, puternică: în metafora mea,

expression: in my metaphor, just for this moment, the child that you've had (or, actually, *you* transmuting to child) and not the photograph or the video footage that's the substitute. And sometimes a very damaging substitute, because it becomes manipulated, and edited, and turned towards the false.

But it still purports to be representational. So you think that if we step away from that representational ethos, we've got a way of actually getting back to the truth?

Well, *a* truth. The indefinite article. And not getting back, but going forward into it, into it as it is now. Because it's not the same, it's changed, even in our speaking of it or making art of it (as T.S. Eliot, for one, understood). We're not going to be living over the next hundred years in a world that will bear resemblance in all respects to the one we had in the last hundred years. Clearly, there are going to be some fundamental shifts. Some of those are utilitarian — oil, water, food — but a lot of them will be cognitive, perceptual, value-driven. And where do you form values? You form them in the processes of perception and representation. And if those are marred and distorted by being trammelled into certain stock

pentru doar un moment, copilul tău (sau, de fapt, *tu* transformat în copil) și nu fotografia sau filmarea ce înlocuiesc. Iar înlocuitorul poate fi foarte păgubos, pentru că devine manipulabil, și editabil, și astfel, fals.

Dar tot pretinde a fi reprezentational. Crezi, deci, că dacă ne îndepărtăm de acel etos reprezentational, avem o cale de a ne întoarce de fapt la adevăr?

Ei bine, *un* adevăr. Articolul nehotărât. Și nu a ne întoarce, ci a merge spre el, așa cum este el acum. Pentru că nu este același, s-a schimbat, chiar și felul în care vorbim despre el sau creăm artă (cum înțelegea, de exemplu, T.S. Eliot). Nu vom trăi, în următoarele sute de ani, într-o lume asemănătoare în toate privințele cu cea în care am trăit în ultimii o sută de ani. În mod clar, vor exista niște schimbări fundamentale. O parte din acestea sunt utilitare — petrol, apă, hrană — dar multe vor fi cognitive, perceptuale, produse de noi valori. Și unde se formează valorile? Se formează în procesele percepției și reprezentării. Iar dacă acestea sunt afectate și distorsionate fiind încorsetate în câteva moduri convenționale de a te

ways of expressing oneself and understanding oneself, then how can you experience — or voice — the gamut, the full depth and range, of all the things one has to understand, know, experiment with (along with those we *can't* know, or at best merely glimpse) in order to be completely human, to be fully related to everything that happens to us? Probably no individual ever achieves that; but there are closer approximations.

Should we be trying to head that way as a culture?

I don't know if a culture achieves it; I think individuals do. That is, individuals work towards it. To the extent that those various modes expressed and achieved through the individual then knit together and define something in a particular age, to that extent you can say a 'culture' has done it. Of course, collective culture has a role too — those aspects of human and individual culture stored and expressed through programmes, objects, machines... that gets us into intricate terrain. In any case, I think we're probably talking counter-culturally, what we're discussing just at this moment.

exprima și înțelege, cum poți atunci trăi — sau exprima — varietatea, întreaga adâncime și lărgime a tuturor lucrurilor pe care cineva trebuie să le înțeleagă, să le cunoască, trăiască, (pe lângă cele pe care *nu* le putem cunoaște, sau cel mult le putem întrezări) ca să fie complet uman, ca să fie complet legat de tot ceea ce ni se întâmplă? Probabil că niciun om nu atinge acest nivel; dar există aproximări mai bune.

Ar trebui să încerce cultura, prin noi, să meargă pe acea cale?

Nu știu dacă o cultură realizează asta; cred că indivizii o fac. Vreau să spun, indivizii tind spre asta. În măsura în care diverse maniere exprimate și atinse cu ajutorul individului se leagă apoi și definesc ceva dintr-o epocă anume, poți spune că o „cultură” a reușit. Desigur, cultura colectivă are și ea un rol — aspectele culturii umane și individuale stocate și exprimate prin programe, obiecte, mașinării... ajungem, cu asta, pe un teritoriu încălzit. În orice caz, cred că discutăm contra-cultral, ceea ce discutăm chiar acum.

In the Marriott — which seems an odd place to be discussing counter-culture! But this is interesting; I mean how far do you think that the futuristic world vision portrayed in the poem ‘in hay waist-deep was’ [i tulips, 2010] is something we’re now working towards? Have you worked that future out?

The precise vision isn’t so important: the key concern here is that it’s a *possible* future. The fact of whether or not it turns out to be the (f)actual future is irrelevant. The necessary act of that poem is to embark on a visualisation of what consequences there are, possibly, to actions, thoughts, perceptions one has now, and has been having culturally, collectively, over the last... well, since the industrial revolution. It’s the ability to imagine that leads us to empathy, consciousness, conscience, and the desire to change. There’s a wonderful protest letter by Siegfried Sassoon, which he got into a lot of trouble for. If I remember rightly, he describes many of the people back home as callous and complacent, associating those attitudes with their inability to *imagine* — to picture, visualise and therefore understand — what was actually going on in the trenches.

This is why he had that wonderful poem with the tank coming into

În hotelul Marriott — care pare un loc ciudat să discuți contra-cultura! Dar asta este interesant; vreau să spun, cât de mult ți se pare că lumea futuristă zugrăvită în poezia „în fân până la brâu era” [i tulips, 2010] este ceva spre care ne îndreptăm? Ai calculat acel viitor?

Percepția exactă nu este atât de importantă: problema esențială aici este că e un viitor *posibil*. Dacă devine sau nu viitorul (f)actual este irelevant. Rolul necesar al acelei poezii este să creeze o viziune a consecințelor posibile, ale acțiunilor, gândurilor, percepțiilor pe care le avem acum, și pe care le avem cultural, colectiv, de un întreg... ei bine, încă de la revoluția industrială. Abilitatea de a ne imagina ne permite empatia, cunoștința, conștiința și dorința de schimbare. O minunată scrisoare de protest are Siegfried Sassoon, din cauza căreia a avut multe probleme. Dacă îmi amintesc bine, descrie pe mulți din cei de acasă ca fiind căliți, complăcuți, asociind aceste trăsături cu incapacitatea lor de a-și *imagina* — de a vedea, vizualiza, și deci înțelege — ce se întâmpla de fapt în tranșee.

De aceea a scris acea minunată poezie cu un tanc intrând în sala de

the music hall...

Is that 'Blighters'? I'm not sure. Anyway, in his protest letter, he's talking about the shortfall in imagination, at the time, for its reality. Do we have the imagination, now, and a language, equal to the realities of our own time? Given that Eliot and Pound and others were struggling with that very question in 1910, 1920, 1930... how is it we've gone back in many respects to a more conventional, confessional, lyrical mode of writing, while the world's moved on? — if anything, has become more complex ...

It's because we're all, kind of, resisting the present, because the present is so much around us in the media; but if we can't face up to the present it's going to be much more difficult to face up to the future.

We substitute real thinking with entertainment... so we have great comics — I mean comedians — and television shows, very captivating stuff... and then on page seven of the *Metro* there's a one-inch column, one inch wide, that says a great ice shelf has just fallen off Greenland, fifty years ahead of schedule. Wow, and here's a great image of it the size of a postage stamp. Well,

concert...

Este cumva „Blighters”? Nu sunt sigur. Oricum, în scrisoarea de protest vorbește despre deficitul de imaginație, la acea vreme, pentru realitatea ei. Avem acum imaginația, și limbajul, egale cu realitățile timpului nostru? Cum Eliot și Pound și alții se chinuiau cu această întrebare în 1910, 1920, 1930... cum se face că ne-am întors în multe aspecte la un fel de a scrie mai convențional, confesional, liric, în timp ce lumea a progresat? — și oricum, a devenit mai complexă...

Se întâmplă din cauză că rezistăm, într-un fel, prezentului, căci el este atât de puternic în jurul nostru în media; dar dacă nu putem înfrunta prezentul, va fi mult mai dificil să înfruntăm viitorul.

Înlocuim gândirea adevărată cu distracția... așa că avem mari comedianți — vreau să spun comici — și showuri de televiziune, chestii foarte captivante... și apoi pe pagina a șaptea a ziarului „The Metro” e o rubrică de trei pe trei centimetri, ce spune că o mare platformă de gheață tocmai s-a desprins de Groenlanda, cu cincizeci de ani înainte de vreme. Wow, iar asta este o

you know, this is not new.

Even Eliot said "human kind cannot bear very much reality".

He was saying we'd go out with a whimper rather than a bang.

That's also quite an interesting idea in this context.

And there's another author [MP later recalls it's Milan Kundera in 'The Art of The Novel'] who said "There may be nothing so quiet as the end", that when the end comes we'll be looking elsewhere. Maybe no one will know the end has come because we'll be too busy pressing our button. Or writing poems, perhaps.

But what, then, of the act of imagination that takes place when you're writing a poem ...?

I said what I just said rather provocatively because, of course, everything will depend on the energy that's being deployed

imagine grozavă a faptului, de mărimea unei timbre. Dar, știi, asta nu e ceva nou.

Chiar și Eliot a spus „umanitatea nu poate îndura prea multă realitate”.

Spunea că ne vom stinge într-o tânguială, nu într-o explozie.

Și asta este o idee destul de interesantă în acest context.

Iar un alt scriitor [MP își amintește ulterior că este Milan Kundera în „Arta romanului”] a spus „Probabil nimic nu va fi așa de tăcut ca sfârșitul”, că ne vom uita altundeva când vine sfârșitul. Poate nimeni nu va ști că a venit sfârșitul fiindcă vom fi prea ocupați apăsând butonul de panică. Sau scriind poezii, poate.

Dar cum rămâne, atunci, cu procesul imaginației când scrii o poezie?

Am spus ceea ce am spus ușor provocator, pentru că, desigur, totul va depinde de energia desfășurată când e scrisă poezia.

when the poem's written. There are ways of writing that are just as dull and dead as the holiday snapshots you take that everyone else has taken. But that's not the same process as the one that you're suggesting opens us up to greater things.

But doesn't all poetry offer us that possibility? Isn't that one of poetry's strengths — this ability, this potential?

We tend to talk about poetry in this monolithic way. "Poetry". There isn't a singular poetry. There are poetries. And there are as many ways of conceiving and understanding poetry as there are people who are interested in it. Of course, you can pick out strands or models and methods. You can say there's such a thing as Georgian verse, and briefly outline its main characteristics. But it doesn't mean that any individual in that time is necessarily operating in that mode, or working with it all the time. Wilfred Owen began with it and then made a departure. So this idea of 'poetry'... it's a bit like describing a forest in terms of the dominant tree, when there's this whole web of interactions — the hydrological cycle, other species. Even a commercial pine 'forest' is not monolithic; it has variation. So, one of the problems is that we think about

Există feluri de a scrie care sunt la fel de obosite și fără viață ca pozele de vacanță pe care toți le fac. Dar nu este același proces fiindcă acela la care te referi ne pregătește pentru lucruri mai mărețe.

Dar nu ne oferă toată poezia această posibilitate? Nu este unul dintre atuurile poeziei această abilitate, acest potențial?

Obişnuim a vorbi despre poezie în acest fel monolitic. „Poezie”. Nu există o poezie unică. Sunt poezii. Și sunt atâtea moduri de a concepe și înțelege poezia cât sunt oameni interesați de ea. Desigur, poți alege fâșii sau modele și metode. Poți spune că există ceva numit versul georgian și descrie scurt trăsăturile-i principale. Dar nu înseamnă că fiecare om din acea perioadă funcționează neapărat în acea manieră, sau îl folosește mereu. Wilfred Owen a început cu el iar apoi s-a desprins. Așa că această idee de „poezie”... este un pic ca și cum ai descrie pădurea prin prisma copacului dominant, când ai această întreagă rețea de interacțiuni — ciclul hidrologic, alte specii. Nici o „pădure” comercială de pini nu e monolitică; are variațiile ei. Deci, una dintre probleme este că ne gândim la formele de artă culturale ca fiind singurale, cam ca felul nostru

cultural art forms as singular, rather like our increasingly non-heterogeneous way of growing food.

So we put the art forms on the grid, in some ways. Possibly as a result of having to market things as "poetry" or "drama" and put them in nice easy boxes?

Marketing is key here. I mean, if you can't market it, it doesn't exist, in a sense, to our age. So the drive is to market poetry more and more emphatically. To be clearer and clearer on what it is. That's dangerous to poetry, and to us.

tot mai ne-eterogen de a cultiva hrană.

Deci plasăm formele de artă pe grilă, într-un fel. Posibil din cauza faptului că suntem nevoiți să vindem lucruri ca „poezie” sau „teatru” și să le împachetăm în cutii strălucitoare?

Marketingul este cheia aici. Vreau să spun, dacă nu-l poți vinde, nu există, într-un fel, pentru era noastră. Deci încercarea este să vinzi poezia cât mai emfatic. Să fie tot mai clar ce se vinde. Asta e periculos pentru poezie, și pentru noi.

for *The Grove* conducted by Matthew Griffiths, 31/10/09 (edited transcript)

pentru „The Grove” luat de Matthew Griffiths, 31/10/09 (transcriere prelucrată)

© Mario Petrucci / Matthew Griffiths

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

90

Ștefan Mălaimare, 2012

Attributes of the Real.

Ștefan Mălaimare. This volume begins with the powerful “Night Flaw”, a rich poem pulsing with life, that shows a suburbia where everybody’s on-line; this seems to have an effect on the environment (as the perceivable surroundings). One poem, “in hay waist-deep was” from *i tulips*, speaks of a possible future. Is “Night Flaw” a poem about our society right now, and our relationship as an industrialised species with what we inhabit?

Însușiri ale Realului.

Ștefan Mălaimare Volumul acesta începe cu puternica „Rafală Nocturnă”, o poezie bogată în care viața abundă, ce prezintă o suburbie în care toată lumea este conectată la internet; iar asta pare a avea un efect asupra mediului (ca împrejurime observabilă). O poezie, „în fân până la brâu era” din *i tulips* vorbește despre un posibil viitor. Este „Rafală Nocturnă” o poezie despre societatea noastră actuală, și relația noastră ca specie industrializată cu ceea ce populăm?

Mario Petrucci In some ways, yes; but the electrical corona surrounding the lovers in 'Night Flaw' is also a *real* city storm. 'Flaw', in English, doesn't mean only an imperfection; it can denote a brief windstorm, a burst of rough weather. So, there's a violent pun buried in this title. You have that sparking energy of love, an immersion in profound togetherness; and yet, there is the Freudian shadow... for all the fabulous, meteorological excitement of the moment, something is not quite right in this bedroom. The poem unfolds that twinned, and twinning, energy of its title into a sharply contrasted set of associations – something like the over-bright bodies and severe shadows of lovers in the dark momentarily caught in a camera's flashlight, or those same lovers stutteringly illuminated by a lightning flash. That (perhaps dangerous?) communion inherent between life/love and death/disgust in impassioned human experience is glimpsed here in terms of the unfiltered intensity of the universe in which that experience is contained (or liberated?). This expresses the extreme pungency of life at its root: an overwhelming rush of sensation that we learn (or are mostly conditioned) to filter out from a very young age or (as adults) when we become

Mario Petrucci În unele privințe, da; dar corona electrică ce înconjoară îndrăgostiții din „Rafală Nocturnă” este de asemenea o furtună urbană *reală*. „Flaw”, în engleză, nu înseamnă doar imperfecțiune; poate denota o scurtă furtună, o izbucnire de vreme rea. Se ascunde deci un joc de cuvinte dur în acest titlu. Ai acea energie scânteietoare a dragostei, o cufundare în profundă comuniune; și totuși, este și umbra freudiană... în ciuda întregii frământări fabuloase, meteorologice, ceva nu este tocmai în regulă în acest dormitor. Poezia desfășoară acea energie îngemănată și îngemănândă, a titlului, într-un set de asocieri puternic contrastant — ceva precum corpurile prea luminoase și umbrele rigide ale îndrăgostiților în întuneric, surprinse pentru o clipă în blițul unui aparat, sau aceiași îndrăgostiți luminați difuz de fulger. Acea (poate periculoasă?) comuniune inerentă dintre viață/dragoste și moarte/dezgust în trăirile umane pline de zel se zărește aici în termenii intensității nefiltrate a universului în care acea experiență este cuprinsă (sau eliberată?). Aceasta exprimă ceea ce e mai pregnant la baza vieții: o năvălire copleșitoare a sentimentelor pe care învățăm (sau suntem de cele mai multe ori condiționați) să o filtrăm de la o vârstă fragedă sau (ca adulți) când ne obișnuim cu sursa și revărsarea

familiar with the source and flow of a particular passion which loses for us its essential 'otherness', thus coagulating, in the process, some vitally dark aspect of our existence into shadowy dregs. Remaining alert and awake to the self, even in our most nocturnally (or narcotically) possessed experiences, is thus a powerful gift to ourselves, and to the darkness in us that engenders those experiences (or at least contributes to them). Notice the eye imagery that the poem carries, the sense (in its poetic space) of the eye being referred to in close-up, almost forensically, the eye being itself seen in its most intimate physicality, a physical power suggested and evoked in its more general and pervasive incarnations through the poem's ongoing reference to bodily images. William Blake: "the eye altering alters all".

ŞM The selection ends with an enchanting 'Shrapnel and Sheets' poem that touches on themes like love and loss, both fabulously expressed by the lover: "I'd.../ Wear out your name/ with soft saying". Why, though, this twist of order? I feel like there's more to it, because after "Night Flaw" we encounter poems recalling your homeland and childhood figures. How much thought goes into making such a

unei anumite pasiuni ce își pierde, pentru noi, acea esențială deosebire, coagulând astfel, în acest proces, un aspect necesar obscur al existenței noastre în reziduuri întunecate. Că rămânem ageri și lucizi în ceea ce privește sinele, chiar și în trăirile cele mai posedate nocturnal (sau narcotic) este astfel un dar puternic dat nouă și întunericului din noi care naște aceste acute trăiri (sau contribuie la ele, cel puțin). Observă imaginile ochiului din poezie, ideea (în spațiul ei poetic) referirii la ochi de aproape, aproape criminalistic, ochiul fiind el însuși văzut în cea mai intimă corporalitate, o putere fizică sugerată și evocată în încarnările ei mai generale și universale de-a lungul referirii continue a poeziei la imagini trupesti. William Blake: „Ochiul transformat transformă tot.”

ŞM Selecția se încheie cu o poezie încântătoare din „Şrapnel și Şuvițe” care atinge teme ca dragostea și pierderea, amândouă exprimate fabulos de îndrăgostit: „Ți-aș învechi numele/cu vorbe șoptite”. De ce, însă, această buclă în ordonare? Trebuie să fie semnificativă, pentru că după „Rafală Nocturnă” întâlnim poezii ce evocă țara și oamenii din copilăria dumneavoastră. Câtă gândire presupune o astfel de selecție și

selection, and what do you want the reader to see first?

MP I order (or should I say, orchestrate) my books very carefully indeed. With some collections, I've spent years on it. I certainly see the 'macroscopic' message of a collection – that larger patterning imposed upon, or embraced by, the selection – as having an importance at least commensurable with the local messages through which that larger pattern is developed. This is akin to the overall demeanour, or thrust, of an art film, in which individual scenes (i.e., individual poems) carry a specific and detailed impact. This broader message can also amplify and modulate the signals of the poems which sit within it, a message those poems have themselves collectively generated; thus, there's a productive dialogue or interaction established, at least potentially, between the building blocks and their wall, if you see what I mean. The poems in a good collection don't merely add linearly and sequentially; together, they can intermesh and *accrue*. There's a growth, one might say, that isn't merely additive but multiplicative. That final poem in the selection here, for instance, comments on everything that precedes it: it offers an opening door rather than a closing one. Exactly

ce doriți să observe prima dată cititorul?

MP Îmi ordonez (sau, mai bine, orchestrez) cărțile cu mare atenție într-adevăr. La unele colecții am lucrat ani întregi. Cu siguranță consider că mesajul „macroscopic” al unei colecții — aceea structurare mai mare impusă, sau acceptată de selecție — are o importanță cel puțin comensurabilă cu mesajele locale prin care se manifestă tiparul mai mare. Se aseamănă cu comportarea generală, sau esența, unui film artistic, în care scene individuale (adică poezii individuale) produc un impact specific și detaliat. Acest mesaj mai general poate de asemenea să amplifice și să moduleze semnalele poeziilor pe care le cuprinde, un mesaj pe care aceste poezii l-au generat la rândul lor colectiv; astfel, se stabilește, cel puțin potențial, un dialog productiv, o interacțiune, între cărămizi și zid, dacă înțelegi ce vreau să spun. Poeziile dintr-o colecție bună nu se urmaresc doar, linear și consecutiv; împreună, ele se pot împleti și pot crește. Există o creștere, s-ar putea spune, care nu este doar aditivă, ci și multiplicativă. Acea ultimă poezie din selecție, de exemplu, comentează tot ce o precede: oferă o poartă deschisă, ci nu una închisă. Ceea ce reușește exact ordonarea acestui volum, însă, pe lângă poeziile separate, este ceva ce aș prefera

what the ordering of this volume achieves, however, over and above its separate poems, is something I'd prefer the reader to decide (or, perhaps better still, to absorb unconsciously). It's best not to make such things too explicit: if, as James Joyce ventured, a poet's best defence is to live in "silence, exile, and cunning", it may be that the more subtle purposes of a book (particularly in poetry) should follow suit. What should readers see first? I'm not entirely sure. I can only hope that what they'll witness in (or through) my poems (though not necessarily first!) is some universal aspect of themselves.

ȘM "Night Flaw" appeared in the 2008 edition of the 'Forward Book of Poetry' as one of the "Highly Commended Poems" of 2007 (some poems in 'Shrapnel and Sheets' appeared as well in 1996/7). Is "Night Flaw" the poem you'd show to a stranger if they wanted an example of your work?

MP I suppose poets do offer strangers their poems, don't they, via the usual route of books? Now I come to think of it, that's pretty strange, don't you think? Such intimacy sown

să decidă cititorul (sau poate și mai bine, să absoarbă inconștient). Cel mai bine este să nu fie prea explicite asemenea lucruri: dacă, așa cum a încercat să definească James Joyce, cea mai bună apărare a unui poet este să trăiască în „tăcere, exil și viclenie”, poate că scopurile mai ascunse ale unei cărți (în special în poezie) ar trebui să urmeze exemplul. Ce ar trebui să observe cititorii prima dată? Nu sunt complet sigur. Pot doar să sper că ceea ce vor observa în (sau prin) poeziile mele (deși nu neapărat primul lucru!) va fi un aspect universal al lor.

ȘM „Rafală Nocturnă” a apărut în ediția din 2008 a „Forward Book of Poetry” în secțiunea „Highly Commended Poems” referitoare la anul 2007 (unele poezii din „Șrapnel și Șuvițe” au apărut de asemenea în 1996/7). Este „Rafală Nocturnă” poezia pe care ați arăta-o unui străin dacă acesta ar dori un exemplu din munca dumneavoastră?

MP Presupun că poeții le oferă străinilor poeziilor lor, nu-i așa, pe calea obișnuită a cărților. Acum că mă gândesc la asta, este destul de straniu, nu crezi? Asemenea intimitate răspândită la

at random; or perhaps not random at all. And in what sense are we actually strangers? But if this hypothetical 'stranger' sought a sample of some kind, I'd have to ask them what they wanted an example *of*. What were they hoping this 'example' would point to in terms of an imagined unity of intent or product? Samples can be useful, of course; but there's sometimes a kind of laziness in them. Do we really expect a single glass of water to stand for an entire river system, with all its tributaries and backwaters? Shouldn't the reader explore more extensively than that, and formulate their own sense of what's happening? Couldn't they take a swim rather than a sip? Now, given that I like the idea of an experimental poetry that just about anyone can read, "Night Flaw" would be as good a candidate as any to act as emissary in that regard; but I try not to have favourite children (or employees) and, in any case, as Wallace Stevens told us: "All poetry is experimental poetry".

SM You are strongly tied to your native Italy, and the family history. These are recurring themes in 'Flowers of Sulphur'. How was family life and what was the climate you grew up in? When did you leave Italy and how well did you adapt in

întâmplare; sau poate deloc la întâmplare. Și în ce sens suntem de fapt străini? Dar dacă acest presupus străin ar căuta vreun fel de mostră, l-aș întreba pentru *ce* caută un exemplu. Spre ce își dorește să arate acest exemplu, în sensul unei unități imparate a scopului sau a produsului? Mostrele pot fi folositoare, desigur; dar uneori există un soi de lene în asta. Chiar credem că un pahar de apă poate reprezenta un întreg sistem de râuri, cu toți afluenții și toate răstoacele lui? Nu ar trebui ca cititorul să exploreze mai mult de atât, și să-și formuleze propria idee despre ce se petrece? Nu ar putea oare să se scalde în apa de băut? Acum, de vreme ce îmi place ideea unei poezii experimentale pe care aproape oricine o poate citi, „Rafală Nocturnă” ar fi un candidat la fel de bun ca oricare altul să joace rolul unui sol în această privință; dar încerc să nu am „copii” (sau angajați) favoriți și, în orice caz, cum ne spune Wallace Stevens: „Toate poeziile sunt poezie experimentală.”

SM Sunteți strâns legat de țara natală, Italia, și de istoria familiei. Acestea sunt teme recurente în „Flowers of Sulphur”. Cum era viața de familie și care a fost climatul în care ați crescut? Când ați părăsit Italia și cât de bine v-ați adaptat în

the new country? “Sinistra” seems to portray the childhood of a boy growing in a traditional world with its distinct way of life, a boy preoccupied with the rest of world, and going away.

MP The poems ‘about’ Italy frequently explore this very issue of (mal)adaptation. In a way, I never left Italy; in many senses, I was never really there. I have an Italian/European passport, but what does that mean? Perhaps the poems you refer to were concerned with an attempt to ‘pickle’ my experiences of family, which involved a sense of duty towards posterity for a disappearing way of life: I suppose I wished to preserve something marrow-like that I’d found in the familial body, in the family history, against entropy. You see, I forget most things; my poems don’t. I have to say, though, that my more recent work, in the *i tulips* mode, seems far less concerned with any formal preservation of that kind.

ŞM Your scientific background is one explanation for your surprising use of language, you also do not shy away from using odd words that I’ve heard you explain at public

noua țară? „Sinistra” pare a înfățișa copilăria unui băiat ce crește într-o lume tradițională, cu felul ei de viață distinct, un băiat preocupat de restul lumii, de plecare.

MP Poeziile „despre” Italia explorează deseori chiar această problemă a (ne)adaptării. Într-un fel, nu am părăsit niciodată Italia; în multe privințe, nu am fost niciodată acolo cu adevărat. Am un pașaport italian/european dar ce înseamnă asta? Poate că poeziile la care te referi erau preocupate cu o încercare de a „conserva” experiența familiei mele, care implica un simț al datoriei față de posteritate pentru un stil de viață ce dispare: presupun că am dorit să păstrez ceva esențial găsit de mine în corpul familial, în trecutul familiei, să îl feresc de entropie. Vezi tu, eu uit cele mai multe lucruri; poeziile mele nu. Trebuie să spun, totuși, că scrierile mele mai recente, în maniera *i tulips*, par mult mai puțin preocupate cu vreo păstrare formală de acest fel.

ŞM Pregătirea științifică a dumneavoastră este o explicație a întrebuirii surprinzătoare a limbajului; de asemenea, nu vă feriți de cuvinte ambigue, pe care v-am auzit explicându-le în

readings, and your poems abound in intelligent combinations and puns. Has Italian added to the mixture, or is English the only language feeding your poetry? You've also translated Catullus.

MP We are a sponge for everything – and far more omnivorous than we sometimes think – so, yes, Italian and Science must surely hover there somewhere, colourful buzzards among my linguistic neurons. As for Catullus, translating him felt like pressing the 'pause' button on the way down to death. What marvellous contrasts! Such tenderness, such buoyant lust; but also scathing wit and irrepressible insult:

"I am amazed at your amazement when, Rufus,
every and each woman on this planet refuses
to settle her pretty white thighs beneath yours.
You may tunnel beneath her virtue with gifts
of shot silk – quarry and knap there all evening
with some glassy jewel. To no avail. All this
because your horns are snagged in the chin-
hairs of that puggish rumour which assures

lecturi publice, iar poeziile dumneavoastră abundă de combinații inteligente și calambururi. A adăugat amestecului limba italiană, sau doar engleza alimentează poezia dumneavoastră? L-ați tradus și pe Catullus.

MP Suntem un burete pentru tot — și mult mai omnivori decât credem uneori — așa că da, italiana și Știința sigur își au locul acolo undeva, șorecari pitorești printre neuronii mei lingvistici. Cât despre Catullus, a-l traduce a fost ca și cum aș fi apăsât butonul de „pauză” în cădere spre pământ. Ce contraste fermecătoare! Câtă delicatețe, câtă senzualitate jovială; dar și istețime nimicitoare și insultă irepresibilă:

"I am amazed at your amazement when, Rufus,
every and each woman on this planet refuses
to settle her pretty white thighs beneath yours.
You may tunnel beneath her virtue with gifts
of shot silk — quarry and knap there all evening
with some glassy jewel. To no avail. All this
because your horns are snagged in the chin-
hairs of that puggish rumour which assures

that day and night in each cave of your armpits
is tethered a goat.”

[Catullus; trans. Mario Petrucci]

I’m captivated by contrast in poetry, not just for its frisson *per se*, but because of all those subtly complex shades of grey that contrasts are able to generate and exemplify.

SM You’ve talked about Spatial Form before, the idea that looking at a poem’s outline can tell us something about it. It can of course tell you if the form is set in stone or if free verse was used, but it can suggest more. For me, “Breathing” gives the impression of dialogue, of two narrators. Is Spatial Form something you keep in mind often?

MP Spatial Form is more than a poem’s outline, treated as a mere shape conjured on the page. The overall outline of the poem is an important ingredient of Spatial Form, yes; but I’m also concerned with that more involved sense of the spatial ‘ghost’ we encounter in the poem at first sight – that detailed interplay between the ink-occupied terrain of the poem and

that day and night in each cave of your armpits
is tethered a goat.”

[Catullus; trad. Mario Petrucci]

Mă captivează contrastul în poezie, nu doar pentru înfiorarea în sine, dar din cauza tuturor acelor nuanțe de gri subtil de complexe pe care contrastele sunt capabile să le genereze și să le illustreze.

SM Ați vorbit despre „Forma în Spațiu”, ideea că analiza conturului unei poezii ne poate spune ceva despre aceasta. Poate, desigur, să spună dacă forma a fost păstrată cu strictețe sau dacă s-a folosit versul liber, dar poate sugera mai multe. Mie, „Respirație” îmi dă impresia dialogului, a doi naratori. Este „Forma în Spațiu” ceva la care vă gândiți frecvent?

MP „Forma în Spațiu” este mai mult decât conturul unei poezii, tratat ca o simplă formă invocată pe hârtie. Conturul general al poeziei este un element important al „Formei în Spațiu”, da; dar mă preocupă și acel sens mai implicat al „fantomei” în spațiu pe care o întâlnim la prima vedere în poezie — acea interacțiune dintre regiunea ocupată de cerneală

the lapping waters of the unwritten page. We receive this as a kind of Gestalt, an impression which informs us before we begin to read any actual words. After all, can't we usually tell poetry from prose simply by glancing at it? Moreover, although we often consider the rhythm of a poem or (in English) the natural iambic heartbeat behind speech, we less usually refer (in spite of being such a visually-oriented age) to that more erratic heartbeat of the eye as it scans the poem's line-breaks and stanza breaks. Then there's the typographic 'texture' of the poem: those subtleties of everything textual, from the patternings of repeated letters to the author's choice of font. And much more. Spatial Form is indeed a vital element in the *i tulips* sequence, where almost all of the poems have a 'concrete' aspect to them: usually, an ebb and flow of (mostly) 'bevelled tercets', as I call them. So, I'm keenly alert to Spatial Form – but not self-conscious about it, I think. Having invented the term myself, I can hardly take it *too* seriously!

ŞM “Language inspires language”, you write in an article. When does it become literature?

a poeziei și albul foii care o înconjoară ca o apă. O percepem ca pe o structură globală, o impresie ce ne informează înainte să începem să citim vreun cuvânt. Până la urmă, nu putem să deosebim de obicei poezia de proză cu o simplă privire? În plus, deși de multe ori avem în vedere ritmul unei poezii sau (în engleză) pulsația iambică naturală din spatele vorbirii, ne gândim mai rar la (în ciuda faptului că suntem într-o eră orientată spre vizual) pulsația mai dezordonată a ochiului ce scanează versurile și strofele. Apoi, există textura tipografică a poeziei: subtilitățile întregului text, de la tiparele literelor recurente la opțiunea autorului privind fontul. Și mult mai mult de atât. „Forma în Spațiu” este într-adevăr un element vital în succesiunea *i tulips*, unde aproape toate poeziile au un aspect „concret” al lor: de obicei, un flux și reflux de (în general) „terține oblice”, cum le numesc eu. Sunt, deci, foarte atent la „Forma în Spațiu” — dar nu sunt jenat de ea, cred. Fiindcă eu însumi am inventat termenul, nu îl pot lua *prea* în serios!

ŞM „Limbaul inspiră limbaj”, scrieți într-un articol. Când devine literatură?

MP Language is a continuum, as is literature. Each era, every individual reader, must determine the position and nature of that transition between the two, the point of 'cut-off' where language stops being literature in some essential way. It will be a blurred transition, of course; a fuzzy cut-off. It will depend on an enormous number of semi-objective and subjective variables. Some poets wish their work to be characterised by an obviously heightened sense of language; others prefer their efforts to actually explore that transitional membrane, using poetry to challenge or stimulate the demotic/popular characteristics and values of their age. I tend to vary my approach with each poem, or set of poems. As for whether or not a particular poem of mine settles within what is generally termed 'literature' (whatever that means), whether the language in it *becomes* literature ('becomes' operating in more than one sense)... well, maybe that can only happen when the reader decides.

ŞM Your studies must mean that you have a deeper understanding of the Chernobyl disaster and its consequences than the average person. You transmit a warning in your poems, and at the same time bring to life the

MP Limbajul este un continuum, ca și literatura. Fiecare epocă, fiecare cititor individual, trebuie să determine poziția și natura tranziției dintre cele două, punctul de oprire în care limbajul încetează a mai fi literatură într-un fel ce ține de esență. Va fi o tranziție vagă, desigur; o margine neclară. Va depinde de imens de multe variabile, „semi-obiective” și subiective. Unii poeți vor ca opera lor să fie caracterizată printr-un limbaj vădit superior; alții preferă ca în eforturile lor să exploreze acea membrană de tranziție, folosind poezia pentru a provoca sau stimula caracteristicile demotice/populare și valorile epocii lor. Eu tind a varia în abordare cu fiecare poezie sau grup de poezii. Cât despre dacă o poezie de-ale mele se încadrează sau nu în ceea ce numim la modul general „literatură” (orice ar însemna asta), dacă limbajul ei *devine* literatură („devine” având mai mult decât un sens), ei bine, poate că aceasta nu se poate întâmpla decât când decide cititorul.

ŞM Prin intermediul studiilor dumneavoastră, trebuie să aveți o înțelegere mai bună a accidentului nuclear de la Cernobîl și a consecințelor acestuia decât omul obișnuit. Transmiteți un avertisment în poeziile dumneavoastră, și în același timp dați

stories of those around Pripyat at the time. Stories of undying love in the face of extreme decay, even of the beloved Other (“Every day I found a new man”). Their accounts were collected in the book ‘Voices from Chernobyl’, and one can’t help but feel, reading them, that the story is being told by the most humane of us all. Perhaps because, in such dire times, they do not lose what’s human. What were you feeling, reading those stories? And did the call of Ludmila Polyanskaya assure you that it was not only all right but also necessary to, as you have said, “take dictation” from those voices?

MP Do you mind if I quote myself, from another article I’ve written on the subject?

“Opening *Voices*, I didn’t receive instant knowledge – but I was most certainly burned. A key testimony, for me, came from Ludmila Polyanskaya: “Where are our intellectuals? Writers? Philosophers?” she cried. “Why are they silent?” Initially, recalling Seamus Heaney’s warning not to “rampage permissively in other people’s sadnesses”, I was reluctant to pick up my own pen. Again, from *Voices*, Alexandr Renansky

viață poveștilor celor din Pripyat la acel moment. Povești despre dragoste nemuritoare în fața degradării extreme a însuși Celuilalt („În fiecare zi găseam un om nou”). Relatările lor au fost adunate în cartea „Voices from Chernobyl”, și este imposibil să nu simți când le citești că sunt spuse de cei mai umani dintre noi. Poate pentru că, în vremuri așa de cumplite, ei nu își pierd umanitatea. Ce simțeați, citind acele povești? Iar apelul Ludmilăi Polyanskaya, el v-a asigurat că este nu numai în regulă dar și necesar să, cum ați mai spus, scrieți “după dictare” de la acele voci?

MP Te deranjează dacă mă citez dintr-un articol scris pe tema aceasta?

„Deschizând *Vocile*, nu am primit cunoașterea pe loc — dar am fost cu siguranță atins. O mărturie de bază a venit, pentru mine, de la Ludmila Polyanskaya: „Unde sunt intelectualii noștri? Scriitorii? Filosofii?” a spus ea. „De ce tac?” Inițial, amintindu-mi avertismentul lui Seamus Heaney de a nu „da buzna de voie în supărarea altora”, am avut ezitări în a ridica stiloul. Din nou, din *Voci*, Alexandr Renansky m-a asigurat că arta, ca

reassured me that art, like “the plasma of an infected person, can serve to inoculate”. One way or another, I began to realise, we were all infected by Chernobyl. It continues to be active, to activate. I resolved, as far as I could, to listen. In fact, composing the long poem *Heavy Water* often felt like taking dictation. Those voices, that prise open your heart even as they shatter it, were profoundly insistent.”

[from: ‘Chains of Transformation’, in: *Creativity in Language and Literature* (Palgrave Macmillan, 2011)]

Let me add, here, how it is as wonderful as it is harrowing that, in the midst of the kind of psychological agitation and horror that Chernobyl represents, all human emotions – including love – can be amplified rather than quelled. By whatever means, the poetry must attempt to capture that.

§M Talking about *i tulips* you have said that poetry is fishing rather than taxidermy. Is the writing process a tough experience? Will the constant collaboration between imagination and language (in an attempt to create poems that feel rather than poems that depict) ever prove too exhausting

„plasma unei persoane infectate, poate inocula”. Într-un fel ori altul, am început să realizez, suntem toți infectați de Cernobîl. Continuă să fie (radio)activ, să activeze. Am hotărât, cât de bine voi putea, să ascult. De fapt, scrierea poemului lung *Apă Grea* a fost de multe ori de parcă aş fi scris după dictare. Acele voci, care îți deschid inima în timp ce o fac bucăți, au fost profund insistente.”

[din: „Chains of Transformation”, în: *Creativity in Language and Literature* (Palgrave Macmillan, 2011)]

Permite-mi să adaug aici că este atât de minunat pe cât este de îngrozitor faptul că, în mijlocul tumultului psihologic și al ororii reprezentate de Cernobîl, toate emoțiile umane — inclusiv dragostea — pot să se amplifice, în loc să fie reprimate. Prin orice mijloace, poezia trebuie să surprindă asta.

§M Vorbind despre *i tulips*, ați spus că poezia este mai degrabă pescuit decât împăiere. Este procesul scrierii o experiență dură? Se va dovedi vreodată prea istovitoare pentru poet colaborarea constantă dintre imaginație și limbaj (în încercarea de a crea poezie care simte în loc de poezie care înfățișează), având în vedere faptul că ceea ce se pierde pe plan fizic ar putea

– considering that what is lost physically could be regained spiritually – for the poet?

MP My current valuation of composition in terms of fishing as opposed to taxidermy – catching something that’s still alive rather than stuffing what is already dead – is (and I say this without, in the main, any judgemental implications towards other poets) very much my own. Everything is tough for an artist; and easy at the same time. On the one hand, as I have said myself: There’s only so much of yourself you can give to your art – Everything. On the other hand, as a painter I know apparently commented, when asked about the immense speed at which she was able to generate her canvases: Yes, but it took me nearly sixty years to learn where to put the paint (I paraphrase, as I don’t recall her exact words). The American poet Jack Spicer used to talk about poetic composition as a form of taking dictation. I tend to compose and complete very quickly now, as opposed to the endless drafting that often transpired in the evolutionary and finishing phases of my former compositional process (that said, I do note a certain overlap between my earlier approach and this more recent burgeoning of poems, i.e., the presence

fi recâștigat spiritual?

MP Actuala mea apreciere a compunerii exprimată prin pescuit ci nu prin împăiere — prinderea a ceva încă viu ci nu umplerea a ceva deja mort — este (și spun asta fără, în principal, a-i judeca pe alți poeți) foarte mult una personală. Totul este dur pentru artist; și ușor în același timp. Pe de o parte, cum am mai spus: Poți oferi artei tale doar atât — Totul. Pe de altă parte, cum a spus, se pare, o pictoriță pe care o cunosc, întrebată fiind de viteza colosală cu care producea pânze: Da, însă mi-a luat aproape șaiszeci de ani să învăț unde să pun vopseaua (parafrzez, pentru că nu-mi amintesc cuvintele ei exacte). Poetul american Jack Spicer spunea despre compoziția poetică că ar fi o formă de scriere după dictare. Tind a compune și a termina foarte rapid acum, spre deosebire de nesfârșita reeditare care se strecura deseori în fazele evoluției și de final ale fostului meu proces de compunere (astea fiind spuse, observ o oarecare suprapunere între abordarea mea precedentă și această înmugurire mai recentă a poeziilor, adică prezența în fișierele mele vechi a multor precursori ai *i tulips*). Aceste poezii din *i tulips* „simt” și „pun în scenă” mai degrabă decât

in my older files of a great many precursor poems to *i tulips*). These *i tulips* poems ‘feel’ and ‘enact’ rather than ‘depict’ or ‘describe’, because that is their primary consciousness, the linguistic awareness from which they emerge, often fully formed. It is the language thinking through itself. Perhaps, if the physicist is the atom’s way of thinking about atoms, then the poet is the poem’s way of thinking about (and feeling) language. My experience of *i tulips* is that the language generally achieves the poem effortlessly, as in the classroom experiment where a crystal grows from its ‘seed’ without any need for the teacher’s (or observer’s) intervention. All the individual crystals thus grown are different, uniquely so; and yet they follow a relatable set of distinctive patterns. That’s how I see the *i tulips* sequence: blooms of similar appearance that are (in a variety of ways) deeply individual on closer inspection. The spiritual gains you refer to occur as a matter of course, organically, within that effortless growth; but – actually – nothing physical is sacrificed to this alternative process. Indeed, far from dawdling around in the metaphysical, my hope is that these poems – by avoiding that banal contentment with staying on the material surface for its own sake – begin to reflect and

să „reprezinte” sau „descrie”, pentru că aceasta este conștiința lor primară, conștientizarea lingvistică din care se nasc, de multe ori complet formate. Este vorba de limbajul ce gândește prin intermediul său. Poate că, dacă fizicianul este modul atomului de a se gândi la atomi, atunci poetul este modul poeziei de a se gândi la, și a simți, limbajul. Experiența mea cu *i tulips* îmi spune că limbajul realizează poezia fără efort, ca și în experimentul din clasă în care un cristal crește din “sămânța” sa, fără a fi nevoie de intervenția profesorului (sau a observatorului). Toate cristalele individuale astfel crescute sunt diferite, într-un mod unic; și totuși urmăresc un set la care se pot raporta de tipare distinctive. Așa văd eu ordinea *i tulips*: muguri cu aspect asemănător ce sunt (într-o varietate de moduri) puternic individualizați, la o privire atentă. Realizările spirituale de care vorbești se produc în mod natural, organic, în interiorul acelei creșteri fără de efort; dar — de fapt — nimic la nivel fizic nu este sacrificat pentru acest proces alternativ. Într-adevăr, departe de a pierde vremea în metafizic, sper că aceste poezii — evitând banala mulțumire de a rămâne la suprafața materială doar pentru atât — vor începe să reflecte și să refracte cele mai fundamentale însușiri ale realului.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

105

refract the most fundamental attributes of the real.

29 March 2012

29 martie 2012

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

106

Ștefan Mălaimare

Afterword.
Postfață

Heterogeneity distinguishes the literary creations of Mario Petrucci. The poems are neither spiritless nor silent but, rather, call out in a number of voices. They are the artistic experiments of a man of science. Through his inventiveness in various fields of the arts, as well as in ecology, Petrucci has succeeded in making his voice heard internationally. He won the 'London Writers Competition' four times in thirteen years and has received numerous other prestigious awards. The Poetry Society named him one of the top three UK poets for 2003.

Mario Petrucci was born in 1958. A Natural Sciences graduate with a PhD in optoelectronics and a BA in Environmental Studies, he turned to poetry after having been a scientific researcher and professional schoolteacher. The vision he brings to the literary scene is highly original. Through his unusual relationship to language, the modernity of his writing technique, his understanding of science (which is not interspersed in his work, but truly assimilated) and his Mediterranean descent (or might one say, nature?), Petrucci possesses a unique and distinctive voice.

Eterogenitatea caracterizează creația literară a lui Mario Petrucci. Poeziile nu sunt resemnate, nu sunt tăcute, ci strigă cu mai multe voci. Este experimentul artistic al omului de știință. Prin munca sa în mai multe ramuri ale artei, cât și în ecologie, Petrucci a reușit să își facă auzită vocea pe plan internațional. A câștigat de patru ori „London Writers Competition” în treisprezece ani și a primit alte premii prestigioase. „Poetry Society” l-a clasat, în 2003, în topul primilor trei poeți.

Mario Petrucci s-a născut în 1958. Absolvent al Științelor Naturii, doctor în optoelectronică și licențiat în ecologie, Mario Petrucci s-a întors spre poezie după o perioadă de profesorat. Viziunea pe care o aduce pe scena literară este inovatoare. Prin relația cu limbajul, tehnica modernă, știința (care nu apare aleatoriu ci asimilată), rădăcinile mediteraneene sau natura, Mario Petrucci este o voce unică, inconfundabilă.

Mario Petrucci este preocupat de conservarea adevărului. Pentru poet, adevărul momentului și trăirea

This is a writer preoccupied with the unveiling of truth. For the poet, the truth of the moment and of living are everything – this truth must be gripped and preserved in the poem. However, the experiment that Petrucci embarks upon brings the poet and scientist before a truth that is unexpected: the poetry manifests itself through the poet, not the other way around. Petrucci clearly believes in poetry as a form of investigation rather than a means of rediscovery. In *i tulips* we become acquainted with a language that seeks to express itself in every way it can: its words break up and, without shedding their original meaning, become something else *as well*. Moreover, experienced in public readings, Petrucci regards his work as a live, reader-swayed organism that need not unfold only on paper. Whether he takes in (or reinvents) the beauty of his subject or scrutinizes all the subtleties of his chosen words, the reader (or listener) is absorbing the voice of an important British artist.

Petrucci's preoccupation with using every means available to language in order to bring the poetic art form to a transcendent level does not reveal itself merely as a desire for linguistic innovation – a quality that is discernible in the agility of many contemporary poets – but also through his commitment to surpass paper and bring (or return) dramatic poetry to the streets. In 'Tales

lui înseamnă tot — el trebuie prins și păstrat în poezie. Experimentul îl duce pe poetul și omul de știință Mario Petrucci la un adevăr nebănuț; poezia se manifestă prin poet și nu invers. Mario Petrucci susține scrierea ca scotocire, nu scrierea ca redescoperire. În poeziile din volumul *i tulips* cunoaștem un limbaj care exprimă prin toate mijloacele sale: cuvintele se rup și fără a-și pierde sensul original, înseamnă și altceva. Având experiență în lecturile publice, Mario Petrucci consideră că lucrul său nu se desfășoară în cea mai mare parte pe foaie, poezia fiind vie și hrănită de atenția lectorului. Fie că acceptă frumusețea poeziei, fie că cercetează toate subtilitățile cuvântului, cititorul (sau ascultătorul) poeziilor lui Mario Petrucci urmărește vocea unui important formator de opinie din lumea britanică.

Preocuparea lui Petrucci pentru utilizarea tuturor mijloacelor disponibile literaturii pentru a aduce aceasta formă de artă la nivel competitiv nu presupune doar un acut simț al inovației — pe care îl poți recunoaște în agilitatea multora dintre poeții contemporani — ci și depășirea foii și aducerea (sau întoarcerea) poeziei „dramatice” în stradă. Într-un proiect recent („Tales

from the Bridge', which unfolded on London's Millennium Bridge during the 2012 Olympics, Petrucci's poetry in two voices, set against a musical background, attracted passers-by into the story of the Thames, going beyond the river's historical and geographical importance to emphasize its deep symbolism. The entire musical and poetical venture was also arranged, through computerisation, to be able to adapt itself to the flow of spectators.

The role of poetry here, then, is not only for a poem to arrest an audience in its own terms, but to also capture an essential aspect of the world. When Petrucci borrows a story from Russian folklore (in 'Can you eat apples from Chernobyl?') – an anecdote about a lady selling Chernobyl apples at the market, not as food but as poison – he gives voice, as he does throughout 'Heavy Water', to the very real victims of a nuclear accident, touching on an aspect of life that, although often met with acceptance by local people ('In this part of the world/we make do'), should not be a subject of indifference to humanity at large. An unexpected ending to the poem becomes the highlight of the anecdote, drawing its healing power from humour. These are stories that are difficult to reconcile with our apparently civilized existence; they bring forth our admiration for human persistence in the face of disaster.

Energy and food, treated from the perspective of

from the Bridge") desfășurat pe podul Millennium, poeziile la două voci ale lui Mario Petrucci atrag trecătorii, pe un fundal muzical, spre povestea fluviului Tamisa și, mai mult decât să arate importanța istorică și geografică a fluviului, relevă simbolistica acestuia. Întreg ansamblul muzical și poetic se adaptează numărului de spectatori.

Menirea poeziei nu este să șocheze, ci să surprindă un aspect, de orice fel, al lumii. De aceea, când Petrucci împrumută o poveste din folclorul rus (în poezia „Poți mânca mere de la Cernobîl?”), mai exact cea dintr-un banc despre o femeie care vinde la piață legume de la Cernobîl, nu pentru hrană, ci răzbunare, el oferă voce — cum face, de altfel, în tot volumul „Apă Grea” — victimelor accidentului nuclear și atinge un aspect al vieții care, dacă de către localnici este acceptat, nu ar trebui să fie indiferent omenirii. Dacă neașteptatul deznodământ este punctul culminant al acestei anecdote, se datorează puterii râsului de a vindeca, pentru că: „In this part of the world/We make do.” („În partea asta a lumii/Trăim cum putem.”). Povești greu de reconciliat cu existența civilizată omului de azi, ele

sustainability, are among the concerns of Petrucci's 'eco-poetry'. Removed from sentimentalism or a trivial sense of human nature, this poetry reads, instead, as an account of the self-made events that humanity has either already endured or will have to endure in the future. These histories, these futures, form the backbone of the poems that deal with our environment. Over these poems plays the vision of a man who, ultimately, believes in humanity, waiting for it to become aware of the many dangers it exposes itself to. The shifts in consciousness that humans enact in Petrucci's poetry, especially in 'Heavy Water', must be viewed as a kind of metaphor: on the one hand, he endorses a remembering, or even the accentuation, of profoundly human feelings as the means to shift us into more receptive modes; on the other hand, he sees the discourse itself, in the artistic sphere, as providing the main impetus for change. He is certainly not afraid to work on several levels at once.

It therefore comes as no surprise that Petrucci is careful about all the aspects of meaning that poetry conveys. For instance, it is not only in *i tulips* – though it is perhaps clearest there – that his concept of 'Spatial Form' is observable. Coined by the poet, this term (and its realisation in his poetry) grows from a simple observation: upon turning a page onto a poem, a shaped image of

scot la iveală admirația pentru rezistența umană în fața dezastrelor.

Energia și hrana tratate din perspectiva sustenabilității sunt teme curente ale eco-poeziei lui Mario Petrucci. Îndepărtată de trăire și umanitate, poezia lui se citește ca o însumare a evenimentelor nefaste prin care a trecut și poate trece omenirea. Aceste istorii formează coloana poeziilor ce tratează ecologia. Deasupra lor se așterne viziunea unui om care crede în umanitate și așteaptă conștientizarea de către aceasta a pericolelor la care se expune. Schimbarea pe care omul o suferă, mai ales în volumul „Apă Grea” trebuie privită ca o metaforă — pe de o parte, Petrucci vorbește despre o conservare sau accentuare a sentimentelor profund umane, pe de altă parte, discursul, rămânând în sfera artei, este un îndemn.

Petrucci este atent la tot ce transmite și înseamnă poezia sa. Nu doar în volumul *i tulips*, deși acolo este cel mai clar, conceptul Formei în Spațiu (*Spatial Form*) poate fi verificat. Proprie poetului, această abordare se naște dintr-o observație: imediat după întoarcerea unei pagini, se formează, uneori inconștient, o imagine a

the poem is immediately and unconsciously formed in the reader's mind. Accessing that image can open one's eyes: sight doesn't follow, at first, the letters and words of the poem in an orderly way, row by row; the eye initially dances around, or scans, the page as a whole, usually unconsciously. The poem's form is like a shadow projected onto a screen. The eye's play then receives some kind of 'whole meaning', extracted from that screen. This shadowy representation is not monochromatic: some words (those that rhyme, motifs and repetitions, words that the poet has invented) begin to colour the impression, and the white spaces of the poem fill with interpretations. Perhaps the whole poem breaks and essentializes itself. Indeed, the final impression received through actually reading the poem may be inconsistent with the first impressions received through 'Spatial Form'. Care over a poem's 'Spatial Form' is really, then, a concern for the context in which that poem – and poetry in general – is born. In a public reading, this kind of form may almost disappear: the audience, through silence or audible response, the poet's excitement or displeasure, then contour the context. Too *much* trust in the spoken word, therefore, when literature has all the other means at its disposal, is a kind of enclosure in the past.

Mario Petrucci is, for British literature, a distinguished

poeziei în conștiința cititorului. Accesarea acesteia poate să deschidă ochii, pentru că despre aspect este vorba. Privirea nu urmărește fiecare literă sau cuvânt din rând în ordine; ochiul joacă continuu, deși nu perceptibil. Conștientizarea formei creează o umbră pe ecran. Jocul ochiului imprimă apoi și păstrează ca un proiector pe ecran tot sensul extras din poezie. Această reprezentare nu este monocromă, anumite cuvinte (cele care rimează, motivele, cele inventate, necunoscute sau surprinzătoare) capătă culoare, iar marginile albe ale foi se umplu de explicații. Poate că întreaga poezie se rupe și esențializează. Rezultatul final poate să nu aibă legătură cu prima impresie; atenția la „Forma în Spațiu” este atenția la contextul în care se naște poezia. Într-o lectură publică, forma aproape că dispare. Publicul, tăcerea sau zgomotul, emoția sau lehamitea poetului conturează contextul. Încrederea în cuvinte, când literatura dispune de toate mijloacele, este închidere în trecut.

Mario Petrucci este, pentru literatura britanică, o mare descoperire. Prin acest poet atât de implicat în societate, poezia contemporană se apropie de public.

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

112

discovery. Through this poet so involved in society, contemporary poetry moves towards a true public. Observe a sample of his undertakings in radical projects: a bridge singing of the Thames and London; a war museum where poems can be found among exhibits, including via a telescopic sight; an art documentary on Chernobyl in which poetry (not prose) narrates. These are just a few of the invigorating ideas that bring poetry closer to everyone.

Mario Petrucci a intuit aceasta. Un pod care cântă Tamisa și Londra, un muzeu de război unde poeziile se găsesc printre exponate, uneori cu binoclul, un film artistic-documentar despre Cernobîl unde chiar poeziile narează, sunt doar cateva din ideile noi care scot poezia din pagină și o aduc în viața de fiecare zi.

MARIO PETRUCCI – LIST OF BOOKS & PAMPHLETS

Shrapnel and Sheets	Headland Publications, 1996 (Debut) <u>Poetry Book Society Recommendation</u>	ISBN: 0-903074-92-3
Bosco	Hearing Eye: pamphlet 1999 Book edition: 2001 ISBN: 1-870841-64-6 & 1-870841-77-8 respectively featured by the <u>Poetry Book Society</u>	
Lepidoptera	Kite Modern Poetry Series, #88 & #96 KT Publications (2 editions: 1999, 2001) ISBN: 0-907759-47-5 & 0-907759-87-4 respectively	
The Stamina of Sheep (the Havering Poems)	London Borough of Havering / Bound Spiral Press, 2002	ISBN: 0-9539939-1-4
Heavy Water: a poem for Chernobyl	featured by <u>Poetry Book Society</u> Enitharmon Press, 26 April 2004	ISBN: 1-900564-34-3

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

114

Half Life

(Poems for Chernobyl)

Heaventree Press, 26 April 2004

ISBN: 0-9545317-3-6

Catullus

Perdika Press, Ides of March 2006

ISBN: 1-905649-00-2

(second printing: 2007)

ISBN: 978-1-905649-00-6

**Fearnought (Poems for
Southwell Workhouse)**

The National Trust, May 2006

ISBN: 1-84359-251-7

or: 978-1-84359-251-8

Flowers of Sulphur

Enitharmon Press, 1 July 2007

ISBN: 978-1-904634-37-9

somewhere is january

Perdika Press, December 2007

ISBN: 978-1-905649-06-8

Sappho

Perdika Press, 1 October 2008

ISBN: 978-1-905649-09-9

i tulips

Enitharmon Press, 1 March 2010

ISBN: 978-1-904634-93-5

*Nights * Sifnos * Hands*

Flarestack Poets, 1 October 2010

ISBN: 978-1-906480-24-0

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

115

the waltz in my blood

Waterloo Press, 1 November 2011

ISBN: 978-1-906742-40-9

the inward garden

St Edmund's College, February 2013

ISBN: 978-0-9538316-9-2

(Poems for St Edmund's)

anima

Nine Arches Press, May 2013

ISBN: 978-0-9573847-3-6

Also:

Heavy Water: a film for Chernobyl.

Seventh Art Productions, 2006.

Half Life: a Journey to Chernobyl.

Seventh Art Productions, 2006.

For more information on the author: www.mariopetrucci.com

Mario Petrucci

love sends itself flowers

iubirea își trimite flori

116

Ștefan Mălaimare

Born on 5 July 1993, in Bucharest.

Second year student of English and Italian at the University of Bucharest.

Currently translating for CLP the novel *Victory* by Joseph Conrad.

The **University of Bucharest** (http://www.unibuc.ro/n/cercetare/Finnegans_Wake_Lexicographic_Series.php) is supporting the largest up to date ***Finnegans Wake* Lexicographic Series**, edited by **C. George Sandulescu** and redacted by **Lidia Vianu** at *Contemporary Literature Press*: <http://editura.mttlc.ro/Joyce%20Lexicography.html>

JAMES JOYCE NEWESTLATTER

No. 117

EDITOR: MORRIS BEJA

NOVEMBER 2013

James Joyce Newestlatter

November 2013

SOME PUBLICATIONS, CONT'D

INTERNATIONAL
JAMES JOYCE FOUNDATION

- C. George Sandulescu, ed. *Geographical Allusions in Context: Louis Mink's Gazetteer of Finnegans Wake in Grid Format Only*. Contemporary Literature P. (U. of Bucharest), 2013. Online. See <http://editura.mttlc.ro/sandulescu-geographical-allusions.html>.
- C. George Sandulescu, ed. *Musical Allusions in Finnegans Wake*. Contemporary Literature P. (U. of Bucharest), 2013. Online. See <http://editura.mttlc.ro/sandulescu-musical-allusions.html>.

UNIVERSITATEA
DIN BUCUREȘTI

Acces direct Facultăți

caută...

Login

CERCETARE

Universitatea Studii Facultăți Cercetare Organizare Admitere Student UB Resurse Educaționale Comunitate

Finnegans Wake Lexicographic Series

The University of Bucharest is supporting the largest up to date ***Finnegans Wake* Lexicographic Series**, edited by C. George Sandulescu and redacted by Lidia Vianu at *Contemporary Literature Press*:

<http://editura.mttlc.ro/Joyce%20Lexicography.html>

- Cercetare
- Consiliul Stiintific al Universitatii din Bucuresti
- Departamentul Cercetare
- RAPORT CERCETARE 2009

<http://editura.mttlc.ro>

București 2014